

An aerial photograph of a village with several houses featuring red-tiled roofs. The houses are surrounded by green trees and fields. In the foreground, there is a large field of sunflowers, with some in sharp focus and others blurred. The overall lighting is warm and golden, suggesting a sunset or sunrise.

I V A A D A M C O V Á

K L A D N O

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 27. DUBNA 2018

Iva Adamcová – Kladno 27.4.2018

Dneska tu nemáte své otázky, většinou ještě bývají otázky, tak jste se spoléhali na to, že si něco přinesu. Mám balíček docela zajímavých věcí, některé jsou velmi dlouhé a rozsáhlé, ale tam si také nachytáte hodně věcí. Už sami budete z poslechu vnímat, jaký skrytý odpor tam je a co se tam vlastně odehrává, protože vždycky u druhého člověka je to pro vás čitelnější, než když řešíte něco sami. To už víte. Vy totiž musíte a buďte rádi, že to tak je, musíte respektovat časový údaj, kdy to povolí, už i z lásky k vašim druhým Já, která kolem vás jsou, ta lidské těla, a jsou pro vás hodně důležitá.

Milá Ivanko, moc vás zdravím. Ráda bych napsala tento dopis jako poděkování za to, že jste a za vaše slova a přednášky. Minulý víkend jsem měla takovou situaci s mou maminkou. Moje máma je celoživotní učitelka, doslova a do písmene.

A koho není, že jo?

Učila celý život na základní škole a také nás všechny doma. Přišli jsme na zahradu a já chtěla pohrabat trávník. Máma nechala svou rozdělanou práci a řekla: „Tak pojd', podíváme se na to.“ A šla mi to ukázat, jak sebrat krtince, jak pohrabat trávník. Podotýkám, že je mi padesát let. Protože tyto a jiné situace mám celý život, tak mě to zase rozčílilo, ale jen uvnitř. Navenek jsem nedala nic znát, tak jako celý život. Jako dítě jsem se jí bála, tudíž jsem se jí nikdy ani v dospělosti nedokázala ohradit a dusila jsem ty emoce v sobě. Když už jsem se ozvala, následoval trest. Najednou jsem si uvědomila, že už to tak dělat nemůžu.

Ano, to je ten čas, to je časový bod, na který čekáte. A to zraje. Takže pozor, i kdybyste si třeba řekli: „Ježíši, dneska jsem to zase neřekl.“ Neměli jste to říct. To vám zase podkládá tělo, že jste něco prošvihli nebo naopak urychlili. Ne, všechno probíhá tak, jak má.

Mám problém se zápachem z úst, a to dlouhodobě, a všechno se mi to pospojovalo, ale ten den jsem nic neřekla a šla jsem domů. Najednou, jako když se prolomí hráz, mi probíhaly všechny ty emoce zoufalství a beznaděje, sebelítosti, vzteku, zlosti, že se nedokážu bránit.

Vidíte, je to třetí čakra a to je odmítání. Když o tom nemůžete mluvit, žaludek přestává pracovat, chemie na třetí úrovni nefunguje. Víte, že každá čakra je spojená s jednou žlázou s vnitřní sekrecí, a když je nedostatečný přísun příslušného hormonu a enzymů, které jsou na to navázané, potom je ten problém i zřetelný. Tady to je celoživotně.

Jako pokaždé v různých situacích mě Satánek zahnal do kouta bezvýchodnosti a beznaděje. Emocí, které mě provázely někdy od puberty. V noci jsem nemohla spát a najednou mi přišlo, že východiskem je Vědomí Boha. Oddělit Vědomí od kabátku těla. Potom jsem šla druhý

den na zahradu a představa stejné situace s mámou ve mně zase vyvolala vztek a věděla jsem, že to chci zvládnout. Tak mi cestou šly myšlenky, jak. Pak přišlo řešení. Můžu přece zahodit a odpustit veškerou minulost a začít dnes na startovací čáře a zkusit zvládnout „agresora“. Poslouchala jsem totiž nedávno vaši přednášku a zaujala mě pasáž o agresorech a obětech. Musím říct, že v danou chvíli jsem to emocionálně zvládla s klidem, ale doma a v noci tělo zase začalo žvanit. Říkala jsem si, že jsem Vědomí Boha, a tak se střídala a přelévala deprese s krásným pocitem. Následovala další situace v práci. Tam mi moje dvě kolegyně zahrály situaci, že mě nikdo nemá rád a že jsem divná. Je to moje vidina světa jako ublíženého dítěte, kterému se nedostávalo citu od mámy. Zase to strašně bolelo. Ale potom jsem si uvědomila, že se mám mít ráda taková, jaká jsem, i když mám třeba zápach z úst, který byl vždycky pro mě obrovsky nepříjemný a hnal mě mnohokrát právě do situace bezvýchodnosti, zoufalství a beznaděje. Navíc pracuji na hygieně, takže o to to bylo horší. Měla jsem všechna vyšetření, ústní hygienu u zubaře x-krát za rok a stejně se to pořád projevovalo. Nejdřív jsem se ptala proč, zoufala si, a pak k čemu to je dobré a chvíli trvalo, než jsem na těchto situacích dokázala najít něco dobrého. A postupně je zvládat bez pláče a pocitu bezvýchodnosti, v pokoře. Je nesmírně těžké vidět, jak ode mne lidé odstupují, protože cítí zřejmě zápach. Při mém daru empatie, citlivosti a vnímání pocitů a emocí druhých lidí, o to horší. Nicméně právě tento problém mě dovedl až k Vědomí-Bohu a k pocitu vděčnosti za vaše přednášky a vaši pomoc. Já vím, že je vše v životě nastavené, ale přesto... V noci jsem pocítila zřejmě od Nadjá, že mám tento dopis napsat a předat statku Shunečnice nějaký dar, protože nevím, co byste potřebovali a jak bych to posílala, posílám raději finanční. Zároveň bych chtěla poprosit o radu, jak poděkovat panu Danovi za zasílání přednášek.

P.S. Dneska, když dopis přepisuji po několika dnech, mám zase nové vidění světa a všeho, ale to zase třeba někdy jindy. S láskou XY.

Milá XY, nám se někdy zdá, že nás třeba matka nebo otec nemilují nebo nemilovali, ale i oni jsou vybraní v tom stavu, jací jsou. Vyhovovali nám, i když třeba neumí projevovat city. Jako vy jste dřív neuměla komunikovat, abyste třeba nezastavila druhého vedle sebe, tak ten člověk zase neumí dávat najevo své pocity.

Když jsem byla malá, moje maminka to taky neuměla, protože děda s babičkou byli udřeni venkovští lidé. Měli tolik práce, že nebyl čas se pomazlit a sednout si. Tam zkrátka byla jenom makačka. Moje maminka měla opravdu jenom dril, povinnosti a neuměla projevit city. A zase to uměl tatínek. Ten to teda uměl, to bylo až přehršle všeho a měl spíše takovou tu ženskou vcítivost, slzy dojetí, takové ty věci, které maminka neuměla. A když potom tatínek odešel a maminka mi zůstala, tak se to pomaličku se mnou učila. Krok za krůčkem. A viděla jsem, jak jí to dělá dobře. Napřed byla nejistá. Občas mi něco chtěla říct. Nadechla se, pak se zase vyfoukla, protože na to nesebrala odvalu, ale já jsem trpělivě čekala. A dneska to umí. Dneska mi řekne: „Mám

tě ráda. Chybíš mi. Přijed' brzo..." nebo „Užij si to dobře.“ Dneska říká: „Užijte si to dobře.“ Takže dneska už to umí.

Když člověk zastaví svůj pocit, že ten druhý ho nemá zřejmě rád, teprve se může stát, že se druhé tělo osvobodí, protože se na to čeká. A možná v tom je taky maličký zádrhel, že by to mohlo být ještě něco trošku lepší, ale čeká se na to. A když se ti lidé sblíží, na té trojce mezi nimi přestane ta soutěž. Možná, že se dočkáš, jestli můžu tykat, i toho, než skutečně tvá maminka jednoho dne odejde, že si pak svobodně řeknete, co jste cítily a jak jste to měly. A to vám moc přeju. Ano, perfektní, ale jde to krok za krůčkem. Musíme si holt počkat.

Ahoj Ivanko, prosím tě vysvětl mi, jak je to ve tvém vnímání s tělem Kristovým, oltářní svátostí a také se svátostmi: křest, biřmování, zpověď, svazek manželství, kněžství. Děkuji Ingrid.

To bude trošku těžší otázka, protože drtivá většina těchto věcí jsou vlastně rituály. Rituál je nastaven církví. Vy samozřejmě víte, že to všechno probíhalo, pozice církve z pohledu dnešní doby společnosti a té organizace byla nastavená jako dirigující. Jako ovládající, proto z dnešního pohledu na planetě jako egoistická. Ale bylo to nutné. Není to ode mne kritika, nebojte se. Vy víte, že to tak není. Každý z vás si prošel každou církví a tím ovládním a i vy jste ovládali. I vy jste třeba byli tím, kdo tam byl.

Já si pamatuji, Jára mi vyprávěl, že se zahlédl kdysi dávno v minulosti za doby husitů jako fanatický kněz. Já jsem mu tam tenkrát dávala kapky. Protože on byl velice fanatický a tak strašně chtěl sloužit Bohu, ale mně neodolal a ani ve zpovědnici. Pak měl výčitky, nenáviděl mě a pak zase přišel.

Ano, vždycky je tam taková past jakoby i v té roli toho člověka, jeho charakteru a i toho, co ten člověk chce dokázat, aby se mu to samozřejmě nějakým způsobem ztížilo, než si sami ujasníte, co chcete. Drtivá většina těchto věcí skutečně jsou rituály a já vím, že je toho na planetě hodně. Ale patří dnes už k přežitým věcem z hlediska toho, kde se naše hmota planety ocitá. Jde o to, že ti lidé, když ještě věří, to potřebují. Vy dneska už víte. Vy, co už jste si prošli pár let přednáškami, už jste si ověřili, o čem to je, u vás to není slepá víra. Už víte, jaký systém má hmota versus Bůh, který je v ní vložen, jaká má pravidla. Už jste to dokázali zahlédnout. Ale pro lidi, kteří mají jenom tu slepou víru a čeká je dlouhá cesta toho ověřování a vyzkoušení si všeho, tak pro ně je to důležité. Nebudu to vysvětlovat z toho pohledu. Zkrátka církev nasměruje prstem, co je důležité, a to musíte udělat. Tam je ten direkt. Ale záleží samozřejmě na každém člověku, jak to prožije, co mu to dává vevnitř.

Jaký je rozdíl v působení na člověka při nemoci, jak ho léčíme klasicky medicínou nebo homeopatií nebo fyzioterapií anebo vlastní energií, třeba dýcháním do postiženého místa?

Jestliže budete léčit tělo klasicky medicínou, to už samozřejmě víte, je to v pořádku. Já jsem teď byla s Adélou Banášovou v Bratislavě a měla zajímavou otázku a myslím si, že by ta paní byla překvapená. Jedna paní se ptala, co říkám na medicínu klasickou a na

lécitelství. Tak jsem říkala, že když jsem vylezla před sedmi lety na veřejnost, hladina bílé magie byla vyděšená, co ta Adamcová vypouští do éteru, protože bílá magie, to už dneska víte, je tady iluzí. Ty zázraky, které se odehrávaly v bílé magii, jsou reakce jediného hmotného Vědomí, které ovládá veškerá hmotná těla. Ale v té době by to nikdo ještě nepřiznal, protože přece jenom lidé, kteří odmítají své problémy a bolesti, hledají pomoc. Je náročné někdy, když máte nemoc, abyste ji přijali, jenže bez toho nejde pochopit. A pozor, zbavíte se svých bloků a dřívějších odporů jenom platbou, ničím jiným.

Proto také jenom jakoby přehodnocení platby, to je jediné, co můžete od Adamcové čekat, ale to jste si udělali sami, nedělá to Iva, děláte to vy. Odteče pouze to, co jste dokázali pochopit, ale ten zbytek si musíte zaplatit. To je jediná očista a jediný výraz pro to, co řekl Ježíš: „Neodejdete odsud, dokud nezaplatíte do posledního haléře.“ 2 000 let lidé tápali, proč odsud. Ano, z hmotného stavu Vědomí, to znamená z Vědomí 3D, kdy si myslíte, že jste tělo a jméno. Nikdy jste jím nebyli.

Ta paní mi položila tuto otázku. Já jsem jí vysvětlila, že medicína nesahá do karmy, jenom prohlídne tělo, má na to už přístroje, má na to prostředky a ví, co mechanicky tam chybí nebo co mu dodat. Ale to také není cesta. Já jsem přišla proto, abych vám vysvětlila, že když člověk má odpory, vždycky bude nemocný. Ale když je mít nebudete, jednou budete zdraví a vy se toho stavu samozřejmě musíte jenom dočkat, až všechno odpadne, a pak až si všechno zaplatíte. A k tomu je docela dlouhá a kostrbatá cesta. V současnosti je hodně lidem docela dost špatně. Nebědujte. Snažte se to skutečně přijmout. Je to hodně náročná doba a období na planetě, protože vy sami se tím skutečně očišťujete.

Homeopatie je tak jako na poloviční cestě a hodně mě oslovují homeopaté. Už jsem o tom také mluvila mnohokrát. Zkuste si představit, že budete homeopat a budou k vám chodit dva druhy lidí. Ti, co nejsou schopni pochopit, jim klidně dejte tu homeopatii. Oni se k vám budou vracet, tomu člověku sice uleví, ale on si pořád bude dělat stejnou blokaci na stejné úrovni. Většinou se zbavujete strašně pomalu svých reakcí těla. Když pak ještě na sebe máte zlost, že jste to nedokázali, je jasné, že to příště zase nezvládnete. To nejde urychlit. Ale když už vidíte jako homeopat, že člověk je schopen něco pochopit, tak mu to vysvětlíte, že třeba má žlučnickové záchvaty, protože něco nerespektuje. Buď se zlobí na situaci, anebo se zlobí na čin svůj nebo někoho druhého. A je těžké prohlédnout, že v tu chvíli já útočím na druhého člověka, že něco udělal. „No, tak to udělal, se neposeru.“ Znáte mě. A ti lidé to nechápou. To tělo v ten moment je zkrátka tak nabuzené, že vystartuje.

A samozřejmě je všechno hotové, takzvaně zadělané. Fytoterapie je dobrá, ale zase je to pouze úleva na chemické úrovni, protože chemie je i v bylinách. Využívá toho i alopacie, ale kdybyste nedělali odpory, nebudete nemocní. Ale můžete si ulevit. Dýchání vlastní energie do postiženého místa, to je odpor, prosím vás. Když si budu dýchat do bolavého kolene, to je výraz, že to nechci. Už jsem viděla někdy i na FB, jak tam někdo byl úplně užasný, že ho strašně bolelo koleno, že to přijal a za dvě hodiny to zkrátka přestalo. Ano, to jsou zázraky, ale musíte si říct: „Zasloužím si. Teď si to odkulhám.“ Nepokukujte po něčem. V dnešní době i při cvičení jógy, když tam bude

někdo využívat energie a bude vás vést k tomu, abyste si někde foukali do těla nebo si tam něco vedli, varujte se toho. Vy si máte zacvičit, pak si lehnout a pozorovat, jak to pomalu jenom odchází. To je nejlepší, co můžete udělat. A ještě tak jako: „Jupí, teď mě tady dlobblo!“ To je také dobré.

Dneska mi poslal nebo včera posílal Jura Stránský fotografii i s komentářem na FB, že nepřijímám úplatky a říká: „Co ty na to?“ A já říkám: „Přijímám, že nepřijímám.“ A on: „Do prdele, to mě nenapadlo.“

Naše drahá Ivanko, chtěla bych tě opět poprosit o radu. Tentokrát se to netýká dcery, ale syna. Synek má 4,5 roku a přišla jsem do bodu, že nevím, jak na něj. Když polevím, jdu cestou pochopení a povídáním si, tak přestávám mít nad ním kontrolu a dělá si, co chce. Vydírá, vyjednává, nerespektuje, rozkazuje. I když jdu cestou zákazů a občas dám po zadku, agresivita narůstá, a tak už nevím, jak na čtyřletého chlapce. Včera ve školce dostal amok a kopal paní učitelku. Dnes doma kopal a bil mě. Jde po ulici a říká, že jak mu to nekoupím, nevezmu ho tam atd., že mě zbije...

Teď to bude hodně silné.

...Já nechápu, kde se to v něm bere. Tohle už je třetí školka.

Už zlikvidoval tři paní učitelky. Pozor, my se smějeme, ale to není prdel, když potom máte takové dítě doma.

Paní učitelka, pětadesátiletá zlatá paní, co jde do důchodu, má s ním božskou trpělivost, ale dnes mi říkala, že doporučí jeho chování konzultovat s psycholožkou. Přestala jsem s ním chodit do města, do obchodu, už ho nikam neberu, hračky pomalu mizí, když je ho třeba i potrestat, tak je zamykám. Už pomalu bude prázdný pokoj. I o kolo přišel a já už nevím, jak na něho. Vím to, ale nezvládám to. Nevím, jak na něj. Každé dítě je jiné. Dcerku jsem zvládla. Syn je pro mě dilema. Nevím, jak s ním komunikovat. Asi jsem kdysi odsoudila děti s takovým chováním. Nezvládnutelné děti a rodiče, kteří nevěděli, co s nimi, a teď jsem v té samé situaci. Mám dítě, které nereaguje na prosby, na plácnutí po zadku, na nic. Zůstává jen pozorovat.

Toto už je třetí školka. Z první ho vyloučili z důvodu, že byl stále nemocný. Ve druhé ho nechtěli kvůli chování a v této třetí se stupňuje agresivita. Paní učitelka je ochotná s ním pracovat a konzultovat chování se mnou, ale i s psycholožkou. A ještě má někdy takové zvláštní řeči, například: „Ty umřeš.“ Často vzpomíná smrt ve všeobecnosti. Nadřazuje se nad každého. Je nesmírně živý. Je hyperaktivní, abych ho nenazvala jinak. Na televizor ani telefon se nedívá, takže nemá kde takové chování odpozorovat. A tyto amoky, to není on. To je Satánek. Vidím, když se změní jeho oči, jeho postoj, manipuluje ho. Přitom dokáže být úžasný,

laskavý i nápomocný, ale egoušek nad ním vyhrává a já nevím, jak mu to říct, aby to pochopil. Nestačím se divit, kde se to v něm bere. Poslední dva dny se mi i počůral v noci. Já vím, že jsme si to vybrali, ale co za tím může být? Jak k němu přistupovat? Pokud můžeš, porad' mi, co by to mohlo být. Psychologa určitě vyhledám.

Ale on přišel ještě jeden dopis, hned druhý den. A ten je důležitější.

Milá Ivanko, promiň, že ti zase píšu. Určitě máš důležitější e-maily, proto jen už napsáním a odesláním více vnímáme a chápeme děje kolem nás. Pokud máš toho hodně, netrap se čtením, jsou závažnější problémy.

No, já bych řekla, že tento je hodně, hodně závažný.

Už jsem na tom lépe. Začínám věci chápat. Tělo nejdříve plakalo, když zjistilo, že synek je agresivní a jiný než spolužáci, problémový a vyžadující si zvláštní pozornost. Tělo to teď zpracovává, vyhodnocuje a řeší za horka. Agresivní ataky u syna pokračují. Nevím, co tomu předcházelo, ale už jsem pochopila, vidím, že děti musí mít hranice. Když dostane atak a agresivita v něm roste, je jako nepřítel, Satánek v něm zuří a já mu říkám: „Tohle ti nedovolím, nikoho bít nebudeš.“ Tento celkový vývoj nás nějak donesl až sem. Montessori školka mu velice povolila hranice a vytvořila prostor pro zesílení Ega.

Ano, pamatujte si, v tomto věku si děti nemůžou dělat, co chtějí. Ano, je to módní. Je to něco jiného, než tu bylo. Ale věřte mi, každé dítě, když jde do kolektivu, se musí naučit respektovat druhé. A hlavně malé dítě si musí uvědomit a je zapotřebí mu to vysvětlovat, když on bude agresivní na svět, ten svět ho nebude chtít mít rád. A zůstane sám. Čím více se bude vztekat, tím více bude v oddělenosti. On si to dělá sám sobě. Pak si s ním už nikdo nebude hrát. Nikdo se s ním nebude kamarádit, to je logické. A pozor, bude se v něm stupňovat blokace, protože to dítě, když si s ním nikdo nebude hrát, si bude myslet, že je špatný, anebo minimálně o druhých, že jsou špatní. A to je sto procentní blokace. Tady máte jednu nebo druhou stranu, ale tohle už jsou obě. Stupňuje se agresivita, útočnost na svět.

My jsme měli pobyt, tam byla jedna maminka, která je dodnes nešťastná ze svého syna, i když to přijímá, jak může. A říkala, že už od šestnácti se musel odstěhovat a sám říkal: „Mami, nezlob se, musím pryč, já tě mám rád, ale já bych ti ubližoval.“ Ano, síla toho programu je obrovská. Navíc byl skinhead, nenáviděl všechny na světě, hlavně ty, co byli nějakým způsobem barevní. A dneska má schizofrenii, epileptické záchvaty, má strašné bolesti celého těla. To je vlastně záchrana pro toho člověka, ale vy jako matka trpíte, když se na to koukáte, jak je vaše dítě dennodenně zkroucené v hrozných bolestech a nic mu nepomáhá ani prášky, nic zkrátka. Samozřejmě nějakým způsobem vás to podrtí. Ale ona říkala, že už si to tisíckrát ověřila. Takže čím dříve se na tom zapracuje, tím lépe, zvlášť u tak malého dítěte.

A dceřino direktivní chování tomu dopomohlo. Bylo pro něj obrazem rozkazovačnosti. Doma direktivní dcera, ve škole direktivní spolužačka, od něho o dva roky starší, která ho také ráda komanduje. Manžel, který nemá rád křik a po každém jeho křiku říká: „Utiš ho, jinak z toho řevu ochraptí. Nemůžu to už slyšet.“ Také přilévá olej do ohně. A to jsem si myslela, že jsme ve výchově zajedno. Ale už jsem otevřela oči a pochopila, že ne zrovna na sto procent. I já mám na tom svou vinu, protože ty hranice měly být pevnější. Včera jsme se s manželem dohodli, že žádné plesnutí po zadku, a dnes kvůli banalitě, že byl nazlobený, mu dal facku. A měl atak a on mu za hodinu potom donese z města čokoládu. Byl zlý a já jsem řekla: „To auto беру, nelíbí se mi tvé chování.“ A manžel: „Ještě mu ho nechej.“

Ano, oba rodiče musí být jeden rodič složený ze dvou těl. A i kdyby se to tomu druhému nelíbilo, nesmí říct opak. Dítě potom využije toho, že jeden rodič je na jeho straně, a zase dochází k narůstání Ega. A pozor, ten, který zdánlivě je pro to dítě hodný, pak „zavíní“ (je to v programu), že to dítě bude jednou nemocné. On tady jednou s ním nebude. A ten svět na něj bude dramatický, protože on se ke světu bude chovat zle. Vzpomínáte si, jak jsem vyprávěla příběh, kdy můj zeť byl hrozně hodný a neuměl odříct všechno, co ten malý Rafael chtěl, ale Ego narůstalo. Vždycky přijde Ego: „Tatínku, že mi to dáš.“ To přichází Ego. Ne to, co je skutečnou realitou uvnitř toho těla. A to je důležité vědět.

Zjišťuji, že s manželem nebude jednoduché najít společnou cestu ve výchově dětí. Ale tuto úlohu jsme si vybrali navzájem, tak jsme přesně, kde jsme chtěli být. Já platím, na zánět levé nohy беру silná antibiotika, přidružila se Candida z antibiotik. Užívám antibiotika a chytla jsem zase nějaký virus, smrkám a léčím mandle, proto polevuji v práci. Doléčuji se. Soustředím se na syna, který je také doma s rýmou a pracujeme na změně a hranicích. Na práci mi zůstává malinko času. Dostali jsme se tam, kde jsme měli být. Víím, jakou má Ego sílu. Lepší teď zjistit, že dítě má Ego jako mrakodrap, které si s ním dělá, co chce, než až bude dospělé. Komunikace se Satánkem v synkově těle není jednoduchá záležitost. Vyhecuje malého chlapce do vysílení, ale jsem tvrdá. Víím, s kým mám co dočinění, tak neustoupím.

Ano, uvědomte si, že když budete bez negativní emoce, jenom budete trénovat jeho tělo, milujete Vědomí svého syna, protože vlastně dáváte dril tomu, kdo vězní to Vědomí. Vy, co byste litovali, pamatujte si, dítě je dítě jenom velikostí těla. Ale to není jeho skutečná realita. Je to proto, abychom tady vůbec mohly někoho porodit, abychom se mohli rozmnožovat, protože kdyby dítě bylo velké jako dospělák, žena nepřežije, to nejde. U každého porodu by odešla matka a zůstalo by tady jenom dítě. To zkrátka nejde. Takže to je jenom procesem pokračování hmotné složky, která tady musí narůstat a vyplétat časoprostorovou křivku, nic jiného.

Dávám pozor, aby si neublížil, a potom najednou se otočí, přijde Božství, omluva, pokora a láska. A to mu říkám: „Vítej zpět.“ Ať si to prožije, když to potřebuje zažít. A my také, abychom pochopili, co máme pochopit. Uvidíme, co řekne psycholog. Pokud to tam má být, tak nám přinese nový podnět pro řešení nového problému. Je fajn, že to podchytíme co nejdříve a je fajn, že víme, že to je Satánek. A tak děkuji tobě, jsme o krok vpřed. Nějak to bude, jak má být. Mohlo by být i hůř.

Ano, výborně. Určitě jste pochopili, že ta žena se na to skutečně dívá správným způsobem a byla klidná, i když ten první dopis byl před pár dny rozrušený. Tím, jak neběsníte, vám přijde pomalu nápad, co dělat. Jakmile běsníte a furt jenom brečíte, stěžujete si a odmítáte, nikdy nemůžete prohlédnout, jak z toho ven. Vždycky to tak je. Jsi šikovná, Lucinko.

Milá Ivanko, probíhají ve mně stále nějaké otázky, které se v průběhu doby zodpovídají samy. Souzním s tím, že jsme Jednota a vše je dobré, ale... Takže už si říkám, že mé ranní dilema „být či nebýt neboli proč to vše“, když se musím skoro každé ráno přesvědčovat, že vše je tak, jak je a není třeba se obávat, co přijde, vždyť přece vím, že vše je dobré a je třeba to přijmout. Ranní smutek nebo depka nebo co to je, mě ale nechce opustit. A tak to zřejmě budu vítat, co jiného s tím mám dělat, že? I to, že nemám ráno sílu vyskočit jako manžel a okamžitě se zapojit do proudu života. Jsme spíše jako doplňky a já zase večer dodělám, na co on už nemá sílu, takže jak to píšu, je to opravdu tak dobře zařízeno. Dnes moje jeden a půl roční vnučka Eliška, která jindy každé ráno je jako sluníčko, vstávala s pláčem a já byla nesvá. Nevěděla jsem proč, co s tím, proč vlastně pláče, vždyť je všechno v pořádku. Tak takhle to má zřejmě i Vědomí ve mně. Děkuji, Ivanko, že jsi. Antonie.

Víte, ze začátku budete domlouvat svému tělu. Vezměte si, dříve jste spoustu věcí odmítali, začínaje počasím. Nebo že něco doma není, jak by mělo být nebo někdo ráno vstane a potřebuje třeba čas, nesmí na něj druhý mluvit. A teď si představte, že se narodíte a pak si vezmete muže, který si od rána prozpěvuje. A vy se musíte podrobit. Ano, vždycky k vám přijde to, co je zapotřebí se naučit. Nesmíte bédovat a předělávat toho druhého. To jsou zbytečnosti, ze začátku ještě musíte svému tělu domlouvat. Já bych doporučovala ignorovat brblání toho Ega. Uvědomte si, že on si tam kecá. Já jsem o tom včera mluvila v Ústí. Tělo zareaguje nějakým způsobem a vzápětí vám hodí výčitku nebo nějaký komentář. To dělá jenom tělo a nutí vás různými způsoby o něčem přemýšlet. Jenže vy to nevymyslíte. Jednodušší je to přijmout takové, jaké to je. Božství je oddělené myšlenkami, kolem hlavy lítají myšlenky, kolem krční páteře. A čím více myšlenek, tím hůř.

Proto třeba máte stavy, je to ještě na konci bílé magie, kdy se vzbudíte a je tam hodina jedna minuta, několik nocí po sobě. On chce, aby tělo mělo časový program, i to je připravené pro to, abyste přemýšleli. Protože bílá magie má: „Co mi to má říct?“ A myšlenky se množí. Satan je velmi moudrý.

Já jsem se nedávno setkala s krásným příběhem jedné ženy, která mě poslouchá strašně dlouho a je moc fajn, znám celou jejich rodinu od Německa počínaje až do Čech. Nedávno byla na statku a odjela a asi za čtrnáct dnů mi píše: „Ty Ivi, od té doby, co jsem odjela, začaly nějaké doplatky.“ Víte, že Iva je nebezpečná. Ona vám zmenší nějakou platbu, ale zbytek si musíte doplatit. To všichni vědí, co jedou na statek. Ona pracuje na směnný provoz, ještě se stará o lidi, takže najednou měla problém, protože tělo samozřejmě jí dává zabrat. A tak jí nastavilo nevolnosti. A teď psala druhý dopis: „Co mám dělat? Prášky si nechci brát, homeopatika už taky ne, co kdybych se náhodou poškodila.“ Já říkám: „Prosím tě, vydrž. Musíš to vydržet. Když je ti blbě, dobře, přehlížeš to. Zaměř se na práci.“ Mně vždycky hodně pomohla práce. Pozoruj ruce, co mám udělat a dobře, když se potřebuji vyzvracet, odejdu, vyzvracím se, vrátím se zpátky. Zkrátka jenom mechanika.

Pak přišel ale třetí dopis, a to už jsem říčela smíchy, protože to nevymyslíte, píše mi: „Ivanko, už jsem to nevydržela a tak jsem se rozhodla, že si vezmu kyvadlo a zeptám se, jestli homeopatika jo nebo ne.“ Já už jsem se teda fakt řezala a říkám jí: „Ty pitomče. Víš, kdo má v ruce kyvadlo? Satan, a ten chce, aby ti bylo blbě, proto ti řekl, že homeopatika ne. Zbav se fanatismu. Jestli si chceš ulevit, vezmi si klidně prášek nebo si vezmi homeopatika. I strach z toho, že tě to poškodí, když by sis vzala homeopatika, je zase ten Satan, do prdele. Zkrátka jenom mechanicky zkus, jestli se ti uleví, ale běž makat, budeš dál pracovat a budeš to přehlížet. Pak to zaplatíš a pomalu to ustoupí. Ale v tomto stavu je napětí, které přidává odpor, to ti svírá kanál a bude to trvat strašně dlouho.“ Když se jdete ptát kyvadla, Satan si vás udrží ve své moci. To je iluze, že tam jste svobodní a máte svou vůli. On vám to tam krásně nastaví.

Dobrý den, Ivanko. Poslouchám vaše přednášky již rok. Prošla jsem harmonizací čaker na nahrávkách, snažím se o praxi podle vašeho učení. Stále se mi však nedaří zbavit se alergie na pyl a prach. Mám silnou alergii v tomto období, kdy vše kvete. Mám velmi silnou rýmu, svědí mě patro, oči. Starám se o pozemek, sekám trávu, často se nemohu při práci pustit kapesníku. Mám také několik měsíců problémy s nosem. Praská mi pravá nosní dírka na okraji venkovní části. Nikdy jsem tím netrpěla. Nedaří se mi toho zbavit a při neustálé rýmě je to velmi, velmi bolestivé. Doufala jsem, že mé problémy se vyřeší během zimy při poslouchání přednášek. Alergie se však objevila letos znovu. Vaše přednášky poslouchám v noci mezi dvanáctou a jednou hodinou, kdy mě Nadjá pravidelně každou noc vzbudí. Také jsem už převibrovala a přestála noční útoky Satana.

Alergii mám téměř čtyřicet let a nyní je mi dvaapadestát. Již dva roky mám ale však silný pocit, že alergii již nemám mít a že mě má opustit. Dosud tomu tak však stále není. Prosím o radu nebo sezení, pokud je to možné, třeba přes Skype. Dále bych se vás zeptala na něco, co mě trápí, téměř každý den na to myslím. Stavím sama dům v obci Zahořany. Nemám potomky, tedy někoho, kdo jej bude potřebovat. Ráda bych se

zeptala, zda voda, moře, které zaplaví Čechy, nedosáhne až k Mníšku pod Brdy. Je to dvacet kilometrů na jih od Prahy a deset kilometrů od Dobříše.

Ta paní ještě není tak daleko, jako vy, ale já jí to teď vysvětlím, prosím vás. To je člověk, který se ještě chce pořád něčeho zbavit. Prosím vás, paní Radko, to se nesmějí vám, ale principu, protože už znají princip. Uvědomte si, že člověk, který má alergii, jednak neumí zpracovávat třetí čakru. Třetí čakra, v ní je respekt. Už jenom to, že tu alergii máte. To už je stav, situace, která je dopadem toho, že jste kdysi dávno nerespektovala nějaké životní situace nebo činy. Buď svého těla, anebo druhých lidských těl. Proto se uzavírá brána třetí úrovně. To znamená, že tělo neumí odbourávat nečistoty. Játra nepracují tak, jak bych měla. Tehdy je vaše tělo hodně znečištěné a je to tím, že nerespektujete věci tak, jak běží a leží, chcete je vždycky jinak, což znovu opakujete, pokud nepřijímáte svou nemoc, tu alergii.

Domnívat se, že si poslechnete harmonizaci čaker namluvenou Ivou a že to přestane, to je ještě pocit, že Iva je léčitel. Iva žádný léčitel není. Kdybyste se pořádně soustředila na to, co říkám, uvědomíte si, že není, čemu se bránit na té třetí úrovni. Vy potřebujete respektovat situaci, že máte alergii, a také samozřejmě zaplatit za to. To znamená, že budete přijímat svou alergii takovou, jaká je. Budete v klidu, odmítáním se pořád udržujete ve stavu, kdy vaše tělo opět neumí zvládat hormony na třetí úrovni a znovu se vám přichystá ten jarní debakl, který přijde s kvetoucími rostlinami. I kdybyste poslouchala přednášky od dvanácti do jedné, tak vám to skutečně nepomůže. Potřebujete jít si v klidu lehnout a vyspat se s tím, že tedy mám alergii a budu jí mít. Berte si na to léky a poprvé v životě svou nemoc přijměte.

A pozor, nejenom tu nemoc. I všechno, co se vám v okolí děje. Třeba i to, že by jednou moře bylo i u Brd. To s tím souvisí. Ano, to je odmítání už zase do budoucnosti, co jednou bude nebo nebude. A už vůbec by mi bylo jedno, kdybych tady postavila barák a nikdo po mně nedědil, co s ním bude. Zaprvé, já si vytvořím dům, já si ho postavím, udělám si radost, až dožiju, odložím tělo a s ním odložím i barák. To je jedno, co se tady bude dít. I kdybych to věděla, tak vám to neřeknu. Víte, co by bylo, kdybych tady řekla: „Odsud bude moře až sem...“, tak se polovina Čech vystěhuje, to nejde zkrátka. Iva není léčitel. Poslechněte si tu třetí úroveň, abyste zjistila, že všechno, co existuje, jste vy. A dopady vašich veškerých odmítání jsou přesně vytvořeny jako platby nemocí, které jste si přinesla. Je důležité respektovat svět takový, jaký je, s celým dějem. Chtěla jste i všechny situace. To znamená i to, že budete mít sennou rýmu. Teprve potom, pomalu každý rok to může být slabší, slabší a slabší.

Ivanko, omlouvám se, že vám asi hodně píšu, ale už déle něco nechápu. Když jsme jedno Vědomí, jak tu může být někdo výše a někdo níže ve Vědomí, když je jen jedno. Nevím, zda mi bude zodpovězeno, ale i tak děkuji.

Ale to jste špatně pochopila, Martino. Ano, jsme jedno jediné Vědomí. To je naše jediná realita a nikdo tady není výš a níž. To se jenom zdá. To zdání poskytuje role člověka. To znamená hmotná složka, která ale není vaší skutečnou realitou. Proto jsem vám

vysvětlovala od začátku, že nikdo není lepší ani horší, i kdyby byl třeba někdo prezidentem a někdo bezdomovcem. Všichni jsou na stejné úrovni. Ať inteligenčně, protože třeba inteligenční kvocient, ten je úplně jedno. To je úplně blbost. Většinou jsou chytrí, nadaní lidé pak pyšní, ale jsou tady samozřejmě i lidi, kteří mají něco zkrátka přijmout, oni zdánlivě něco vymyslí. Je to připravené v jejich těle a nemají si to přivlastňovat. To nejde si přivlastňovat. Ani úspěch ani neúspěch.

Vezměte si, že vaše tělo je tady jako každý jednotlivec, jako jedna buňka v těle člověka. To je to samé a každá vaše buňka má jiný úkol. Kdyby všichni měli jeden úkol, tak nemůžete existovat. Kdo by tady zametal. Kdo by tady myl okna, když by to nikdo nechtěl dělat. Proto někdo zkrátka je nastavený v IQ, že mu vyhovuje, že myje okna. Jako já dnes. Ale důležitý je emocionální kvocient. A pozor, to neznamená, že když má někdo dlouhou časoprostorovou křivku, že je lepší než ten, kdo sem byl vstříknutý až za dalších pár miliónů let. Tak to není. On se jenom účastní toho děje ve správný čas, ale taky jednou doleze do pochopení, kým je tím nitrem. Vaše skutečná realita je jenom Duch. Bůh, nic jiného. To je všechno iluze, co se tady odehrává. Vidíte, že jste jenom špatně pochopila, že je tu někdo vyšší a někdo nižší ve Vědomí. Tak to není. Vědomí je vždycky jedné hladiny. A věřte mi, že to Vědomí dokonalosti mají i živočichové.

Já jsem včera zrovna vyprávěla v Ústí, že nám František přinesl takovou obrovskou housenku. Neuvěřitelnou. A říká mi: „Ta je tady déle než my.“ A já jsem se smála a říkám: „Ty pitomče, ty jsi byl kdysi tou housenkou. A už to máš za sebou, dneska jsi člověkem.“ Ona je tady o kousek jakoby déle, ale Bůh je stejný. Ano, to je vaše realita. A pozor, ještě vám řeknu vyšší věc. Zkuste si představit, že budete v poslední dimenzi Bohem. Vy jím jste totiž. Vy jste i tam. Akorát jste na hmotné složce, která je dneska někde jakoby dole, na tom vůbec nezáleží. Božství si prožívá všechno ve všech dimenzích. Akorát když uplyne určitá doba, překlenete zase další číslo dimenze, uvědomíte si spoustu věcí a zase se vám změní Vědomí. A vezměte si, poprvé to můžete pochopit, když se před vámi otevírá ten úžas, jak se vám otevírá třetí oko a začínáte vidět, jaké to je. Dříve by vám to nikdo nevysvětlil. To by nešlo vůbec. A v každé sudé dimenzi tento přechod existuje a zase to uvidíte výš, proto každá vaše dobitá svoboda je iluzí. Zase budete nějak nesvobodní, i když o tom ze začátku nebudete vědět. Osvobozujete se v každé dimenzi, ale stále jste tím kompletním, celým Bohem, každý z vás. A pozor, jste i ve všech planetách, které s námi překračují do pětky a jsou v pětce.

Ahoj Ivanko. Zdravím při jarním rozpuku přírody. Nejde mi než reagovat na Bratislavu. Mluvíš opakovaně o tom, jak hmota slouží Bohu a jsou v Jednotě. Mám takový praktický zážitek a třeba to někomu secvakne.

Takové dopisy mám ráda.

Pořád mi vyskakuje do hlavy, když poslouchám nahrávku, tak píšu pro pobavení a třeba pro pochopení ostatních, a jestli to budeš chtít někdy dát k dobrému a pobavit ostatní, budu ráda. Je to sice už delší dobu, jenže takové situace se nezapomínají, protože tě poslouchám už pěknou řádku času, tak se mi děly samo velice zajímavé situace a prozkoušení a někdy

to bylo hodně husté. A také postupně začaly chodit různé krátké vhledy a zážitky a tento je právě jeden z nich. Normálně v kuchyni připravuji oběd v kruhu své rodinky, v šuplíku hledám naběračku na polívku a moje tělo se zvedne v kritice a začalo mlít to svoje: „Kdo zase uklidil tu naběračku? Někam snad patří, ne?“ Brblala jsem ještě možná další půl minutu a jak tak stojím nad tím šuplíkem a hrabu se v těch všech kuchyňských drobnostech, ticho. Najednou hlava úplně vypnula a „něco“ tělo zvedlo, došlo do chodby, kde stál hrnec se včerejší polévkou a v něm, ejhle, ona hledaná naběračka. Tak jsem vzala naběračku, jdu zpět a tou kratičkou cestou do kuchyně se mé tělo začalo třepat smíchy a oba, Bůh, já i tělo se začali svorně chechtat, jak si to tu krásně připravili to vnitřní učení. Byl to takový vnitřní mišung. Ještě teď se musím smát té nachytávce i tomu pochopení zvyku svého těla brblat na něco nebo někoho. No, vždyť jsem se to tak doma přece naučila nebo ne? A tak v té chvíli jsem cítila Ivu jako tělo

Ona je také Iva

a své Nadjá, jak Ivu vede a jak hrají společně divadelní kousek pro zúčastněné. Pocit nepopsatelný. Těším se na setkání. Jo, a také mám stavy, že s tebou občas mluvím jako v sobě, to když mě začne myšlenkově něco hlodat a já vím, že už to nemám komu říct, že bych tím druhé unavila a snad i prudila. Abych v nich nevzbudila nevoli, přitom jsem toho plná, obracím se k tobě. Pak mi došlo, že i tak mluvím sama k sobě. Jo, a pozor oklikou, takže je to úlevnější. Ivi, to je mazec. Tady vždycky cítím, že ti chci říct, jak tě mám ráda a cítím tě i v sobě, prostě něco společného. Děkuji, jsem dojatá. Pac a pusu. Pozdravuj Zdeničku. Těším se na setkání za pár chvil.

Ano, to je ono, vy totiž máte všechno ve vašem těle. Když už se blížíte v časoprostorové křivce k hladině vašeho pochopení, máte tam všechny věci, nejenom to brblání, ale i to pochopení. I to není vaše. To je nahrané v těle. Já si pamatuji, jak v páté třídě jednou sedím o přestávce a najednou mi hlavou proběhlo: „To je divné, proč všichni mí spolužáci od první třídy až do páté měli zlomenou ruku nebo nohu. A já ne.“ A v tu ránu jsem si uvědomila, o čem to přemýšlím, jaké jsou to kraviny. Ano, tam i to pochopení Božstvím bylo připravené, abych si všímala, že není náhoda, že jsem nikdy nic neměla. Víte, že na jedničce je buď optimismus, nebo pesimismus, a na srdci jsou zase bloky buď ze zášti, nebo z lítostí. Ale já chci teď mluvit o jiných prožitcích. Jak budete odkládat všechny odpory, budete si moct vyzkoušet vaši nestrannost, jak neposuzujete nejenom lidská těla hmotná, ale i třeba předměty. Pozor, i to je důležité.

Já jsem si ve čtvrtek před Velikonoci přivezla nové auto. Je nádherné, dokonalé. A protože jsem měla ještě vypískované VIN kódy a měla jsem v sobotu jet na výlet do Děčína za mými známými, tak jsem ho radši nechala v garáži a jela jsem Cliem. Já jsem byla stejně blažená jako dva dny předtím, když jsem jela dálnicí a nové auto jelo sto třicítkou, jako jsem jela starým devadesátkou. A všechno na mě mluvilo. Ale fakt to byl

takový vděk, že jedu, kam chci. Tak to byla jedna zkouška, vážit si všech věcí stejně. To byla taková blaženost, že opravdu jsem byla nestranná a ráda, že to Clio mi dobře sloužilo. Další zkouška byla, že za dva dny, když už jsem měla vypískované to číslo, se mi něco stalo s počítačem. Volala jsem Zdeňkovi, to je soused, manžel mé kamarádky, jestli by se nemohl u mě zastavit a podívat se na to. On byl shodou okolností nemocný a byl ráno na kontrole. Když jsem couvala s tím novým autem z garáže, zastavil se.

Pozor, my tu garáž máme dlouho, je stará skoro jako já. Bude mít skoro 54 let, mně bylo 6. Loni jsem opravovala, malovala jsem dílnu a letos jsem si řekla, že oškrábu garáž, aby byla dobrá, protože už je tam hodně vrstev, takže občas to odfukuje. A couvám s tím autem, ten Zdeněk mě zastavil a říká mi: „Hele, chci ti říct, že odpoledne ti přijdu udělat ten počítač.“ A najednou říká: „Co to máš na střeše?“ Stoupnu si na špičky a tam byla opadaná jenom malba, pozor, jenom malba. Já říkám: „Ty jo, až přijedu, to se musím podívat na ten strop a musím to oškrábat nebo mi to bude padat na to nové autíčko. Ale teď to nebudu řešit.“ Vzala jsem ty velké plátky a dala jsem je do popelnice. Říkám: „Až se rozjedu, ono se to odfoukne.“

Představte si, díky tomu, že on tam byl a zastavil se a já jsem si myslela, že tam padá omítka, já vám přijedu odpoledne do garáže, otevřu garáž, chci jít zpátky k tomu autu, otočím se a vidím spadlé zdivo. Garáž má nahoře dvě takové kovové kolejnice a ty byly zazděné, nad tím byla stropní objímka. Ta jedna celá kolejnice silného zdiva spadla, tam byla lajna a kolejnice nebyla nad tou střechou, ale už byla na předním skle. Takže kdyby tam to auto bylo a já bych si bývala nevšimla, že tam něco odprýskává, bylo by auto rozbité. A teď pozor, tam jsem si prohlédla, že ve mně nebyl žádný strach. Já jsem vzala kladívko, majzlík, osekala jsem takové ty drobnosti, oškrábala jsem strop, zametla jsem to, zajela jsem autem, všechno bylo v pořádku.

A ještě vám řeknu, co se mi stalo s autem předevčirem, to také bylo dobré. Představte si, jedu nakupovat, vyjela jsem, potřebovala jsem na poštu, vylezu, jdu k autu a teď si prohlížím to auto a říkám si: „To je krásné auto.“ Ale fakt to bylo jako krásná žena, krásný strom, jenom jsem ohodnotila tu práci člověka, ne jako: „To je moje.“ Přijdu k tomu autu, vezmu za kliku a ono nic. Tak jsem vzala podruhé, zase nic. A teď koukám, ono nebylo moje. Úplně stejně hnědé, prodloužené, hnědá metalíza, ale bylo to Audi. Za ním stálo to moje. Já říkám: „Já jsem si tě spletla, ale jsi pěkné.“ A pak jsem se ještě otočila, jestli náhodou mi nechce dát někdo přes hubu, že mu chci ukrást auto, ale to bylo kouzelné. Fakt tam byla taková nestrannost toho pozorování. Takže budete mít takové zvláštní zážitky, kdy si vyzkoušíte, jestli na něčem nelpíte nebo jestli si to nepřivlastníte nějakým způsobem. Ale je to fakt zábava, obrovská zábava.

Milá Ivanko, moc děkuji za narovnění vztahu vzhledem k mému manželovi a k „přírodním muži“ teď na statku. Prosím tě, chtěla jsem si ještě ujasnit. Myslíš, že pokud by nám to s manželem nešlo, že by to stále byl binec na kolečkách, kdybych se rozvedla a stále v domě učila a bydlela, když v něm máme tři bytové jednotky a 2 + 1? Spodní byt pronajímáme, v prvním patře bydlíme a v horním patře učím. Myslím, že by tam za mnou „přírodní“ nechodil. Rozhodla jsem se ještě dát našemu

manželství šanci. Pokud bude manžel chtít, ale už nemůžu dál ustupovat v dalších věcech, jako jsou třeba peníze. A jestli nebude ochoten, bylo by mi a možná nám všem lépe, kdybychom se rozvedli. Přeji krásné dny. Jana z Olomouce.

Ano, to je na rozhodnutí vás všech. Jestliže vztah nefunguje dlouhé roky a nerozumíte si, vaše děti to samozřejmě vnímají. Dát šanci, ano určitě. Každé manželství si zaslouží šanci, zvlášť když tam jsou děti. Ale potom se už musíte rozhodnout a vzdát se všech benefitů, které jsou vlastně v tom prvním procesu. A pozor, do toho je samozřejmě zamontovaný i majetek. To znamená, jestli se chci rozejít, nebudu už chodit do baráku, ve kterém jsem byla a něco jsem učila, musím si najít jiné prostory. Kolik lidí by se okamžitě rozešlo, kdyby nebyli v manželství. Tato instituce je ve 3D proto, protože jste spojení pak majetkem a různými jinými věcmi. Vlastníte vaše děti, pak se o ně různě soudíte, abyste měli třeba střídavou péči. Nejste se schopni domluvit. Hodně lidí už tedy poslední dobou jo, už to pochopení na planetu pomalinku přichází. Uvědomte si, když neustále s někým bojujete, jste pořád s někým nepřítel, ale vy trpíte. Vy na to pořád musíte myslet, proboha. To je nekonečný běh a přitom se dá vše vyřešit úplně neuvěřitelně.

Mě čeká zítra důležitý rozhovor se sousedem. Máme jednoho souseda a on je mizantrop. Vůbec nemá rád lidi, ale všechno ho dohání. A zítra k němu půjdu, protože nám na statku padá jedna zeď, někoho by zabila, to se zkrátka musí řešit. Zeď je naše, ale je opřena o jeho barák. Samozřejmě jsme to museli udělat, všechno bylo nahlášené na stavebním úřadě, ale semlelo se to tak rychle, když jsem odjížděla ze statku minulý týden ve středu odpoledne, tak pán, co dělá v té firmě, mi říkal: „To já vyřídím na stavebním úřadu, to bude dobré.“ Já říkám: „Čím dříve, tím lépe.“ Netušila jsem, že ráno už to bude hotové. Ještě jsem si říkala: „Já to musím sousedovi nahlásit, to je slušnost, říct sousedovi, že budeme bourat zeď.“ I když ta zeď je naše, ale byla opřena, nebyla přilepená. Jenže druhý den přijedu se štrúdlý v poledne a vidím, třetina zdi už je zbořená a já to sousedovi neřekla. Běžím s těmi štrúdlý a říkám: „Ježíši, pane Bedlík!“ - „Všechno je dobré, všechno vědí na stavebním úřadu, je to zařízené.“ Já říkám: „Ale neví to soused.“ A najednou vidím, jak soused zastaví auto, zatáhl ručku a třeští oči a říkám: „Táák a jsem v pytli.“ Pak jsem se dozvěděla oklikou, že se zlobí, protože by chtěl tu stěnu nahodit, a tak jsem si řekla, že tam samozřejmě půjdu, nebudu se bát a že mu nabídnu eventuálně pomoc, když nemá peníze.

On jak se odděluje od toho světa, tak si postavil vysokou zeď a nová krásná vrata, aby za ně nikdo neviděl, ale teď nemá peníze na omítnutí té zdi. Tak jsem se rozhodla, že bych mu řekla, že na tu stěnu bychom mu bezúročně půjčili, aby se nezastavily i ty práce u nás. Uvidíme, jestli to vyjde. Představte si, jak probíhal můj pocit toho, že to nějak vyřešíme, aspoň on konečně uvidí, že nejsme nepřátelé, ale i když možná že ne, to nevíte nikdy, v jaké hranici to je. A co se mi stalo. V noci jsem z polospánku slyšela, jak moje tělo na něj mluvilo a on byl přítomný. Tam se něco už jakoby připravovalo a děje se to automaticky. Mluvím o tom proto, že i takové věci se vám můžou stát, když budete konečně schopni pochopit, že ten druhý není nepřítel, že trpí a obrovsky s ním soucítíte. A i já v tom byla samozřejmě nevinně, protože pozor, ono se to stalo dobře, za tu zeď

mu zatékalo a teď tam bude proudit vzduch. My ten spodek i dobře potom odizolujeme. Vždyť to je vlastně naše společná hranice, oběma dvěma stranám jde o to nejlepší. Nikdo nechce nikoho poškodit. Ale člověk, který na všechno útočí, to vidí obráceně. Tak doufám, že trochu jakoby změkne. Chtěla jsem říct ta jeho slupka, protože každý máme slupku, víte, jak to myslím. Zítra na mě myslete, v jednu hodinu tam jdu. On mi vždycky vzkáže, že mám čekat v půl osmé ráno před jeho barákem. Tak já tam čekám. A zítra budu stát v jednu hodinu.

Dobrý den, Ivanko, nejdříve vám chci poděkovat za vaše úžasná slova a vysvětlení, jak tady všechno funguje. Jste krásná bytost a z vašich přednášek jsem pochopila opravdu spoustu věcí a myšlenek. Dokážete vše krásně říct, popsat a vysvětlit jako po lopatě. Já, Ivanko žiji stejně jako vaše dcera ve Francii již deset let. Osud mi přinesl do cesty muže před osmi lety, se kterým mám nádherného šestiletého syna Jáchymka. Je to úžasná bytost a hodně se od něj učíme. Můj muž má dvě děti z prvního manželství, ale druhé dítě nechce. A já jsem se už kvůli tomu v říjnu zhroutila a sáhla si na dno. Děkuji Bohu, že mi tuto zkušenost přinesl. Hodně mě to naučilo a posunulo po duchovní stránce dál. Avšak touha po dítěti je stále obrovská a bolí. Mohla byste mi prosím poradit, je-li to ve vašich silách, na čem pracovat a co dělat? Děkuji z celého srdce.

Jestliže mě už dlouho posloucháte, víte, že je jedna jediná cesta, a to je pokora. Přijmout to, že vlastně ten váš muž dítě nechce. Chce to samozřejmě vaše tělo, které po tom touží, ano, tělo vám předhodí tu touhu. Věnujte se svému dítěti. Máte úžasného chlapečka a zkrátka smiřte se s tím, že druhé dítě nebude. Pak máte největší šanci. Neznamená to, že říkám, že se to stane, ale máte největší šanci. Protože za prvé, kdyby vám to vadilo, i kdyby on se třeba později rozhodl, že by chtěl, vy už třeba nebudete moct, protože vám se zablokuje druhá úroveň. Pamatujte si, vždycky když projdete s pokorou, stane se, co se stát má. Ono se to stejně vždycky stane, ale když odporujete, tak to potom zaplatíte. Je to zbytečně bolavé. Věnujte se svému dítěti. Vašemu tělu to zkrátka jakoby nedovolte, aby vás takto týralo. Ano, já jsem si zvolila svého muže, mám s ním krásného chlapce, a i kdyby mělo zůstat jenom u toho chlapce, dobře, bude to tak. Když byste hodně útočila, hodně byste byla nešťastná, mohlo by se stát, že by to narušilo třeba manželství a zkazilo by to vašemu dítěti pohodu. Věřte mi, vyplatí se. A pak si počkejte, co se má stát, to bude. Jestli toho chlapce nebo děvčátka máte napsané v DNA, tak se narodí, i kdyby manžel tisíckrát nechtěl. Já to zažila.

Milá Ivanko, děkuji za tvé přednášky, se kterými jsem se seznámila asi před rokem. Dávají mi sílu být v klidu a přijímat děj. Moji rodiče byli kantoři na středních školách. Táta učil muziku a matiku. Pocházel z rodiny hodně přísného otce, též kantora, a pobožné matky. Narodil se za války, říká jako nechtěný. Po něm se narodil ještě nejmladší bratr, celkem byli čtyři. Ve čtrnácti letech odešel na vojenskou hudební konzervatoř do Roudnice, kde se v tanečních poznali s mou mamkou. Ta se narodila jako nejstarší, i když předtím babička přišla o dítě. Nevím

přesně, zda to byl již narozený syn. Moje máma vlastně celý život tátu ovládala. Nařizovala mu, co má udělat, a když něco udělal ne zcela podle jejích představ, měla migrény. To vidím dnes. Stupňovalo se to až do jejich stáří. Nedávno mi táta řekl, že si myslel, že milovat znamená toto všechno vytrpět. To, že je muzikant, znamenalo, že jezdil hrát s kapelou, dechovka, a to i do zahraničí. Mamka měla fantazie, když neviděla, co dělá, a tak žárlila a někdy dělala scény a před třemi lety mně a tátovi předvedla obrovský hysterický záchvat. To už byla po operaci kyčle.

Mamka mě měla ještě na škole v posledním ročníku před státnicemi. V mém půlroce se mě tehdy ujala moravská babička a byla jsem u nich do konce prvního roku. Rodiče za mnou moc nejezdili. To vím až nyní. Pravděpodobně nám ve vztahu s mamkou ten půl rok chybí. Já jsem ráda, že jsem nasála tu srdeční moravštinu a myslím, že jsem optimistická a raduji se ze života. Mí rodiče byli autoritářští, za chybu následoval trest. Ve druhé třídě jsem vyškrabávala žiletkou vykřičník za jedničkou, zřejmě jsem se podvědomě bála, že už je to pro ně zklamání. Ve třetí třídě jsem byla v lázních Bělohrad se skoliózou. Dnes si říkám, že se mi tam vlastně ani nestýskalo. Měly jsme tam jako děti pestrý program. Kino, koncert, procházky a zřejmě zralý personál. Možná tam se zrodilo mé nasměrování pomáhat lidem. Vystudovala jsem farmacii. Váhala jsem, tou dobou se ještě rehabilitace na vysoké škole nestudovala. Bylo to náročné. Nakonec jsem zvládla jednu státnici zopakovat. Měla jsem vždy problém s autoritami, trémou. Mému tělu bylo před zkouškou vždy špatně.

Má mladší sestra čtvrt roku po narození, když také byla v jeslích, onemocněla, a tehdy lékař mamce promluvil do duše. Pokud chce, aby to nedopadlo špatně, nemůže jí dát do jeslí. A tak se naši střídali všelijak. Táta v té době studoval večerní gympl, jezdil na noční jako vychovatel. Sestra Iva je podobná mamce. Hodně z ní pochytila a i vzorce. Mamka ji možná litovala a postavila ji na post před tátu. Já byla až někde na kraji. To vím až nyní. Sportovala jsem, učila jsem se na klavír, jenže ve skupině třeba plavecké jsem měla nízké sebevědomí. To trvalo až do nedávné dospělosti. Sestra si odmala prosazovala svou vůli. Já jsem ji ochraňovala a měly jsme spolu hezký vztah.

Ona se před maturitou zamilovala a nechtěla dál na vysokou. Po Silvestru otěhotněla a vdala se tehdy za vojáka ze Slovenska, který tu sloužil. Bydlet měli kde, narodil se syn a má hendikep, nedoslýchavost. Sestra učila v mateřské škole, byla malá výplata. Manžel začal podnikat, jenže byl bohorovný a zaměstnanci toho využívali. Sestra se tedy rozhodla, že si udělá policejní akademii dálkově. To už měli i dceru. Nastoupila k cizinecké policii a jezdila do školy do Vyškova. Když přijela

domů, čekalo na ni prádlo, kopa žehlení, a to zřejmě mělo přednost před mužem a jeho potřebou sblížení. Sestra se rozvedla. Chtěla takzvanou střídavou péči, nevím přesně. Táta byl se synem a ona s dcerou. Děti se mohly o víkendů vystřídat i u druhého rodiče. Mezitím dospěli. Její dcera měla bouřlivou pubertu, u které bylo několik partnerů Ivy. První, starší partner byl odhalen, jak užívá viagru, skončil. Dalšího si vybrala, protože nechtěla být sama a vyhovovalo jí, že je řidič TIR, tudíž doma byl jen na víkend. Další byl nesmírně pracovitý. Dva roky k němu byla tuťuňuňu, pak se to otočilo. Byl to workoholik atd. To mě ranilo. Měli jsme ho rádi. Pravda, byl o třináct let mladší.

Problém mezi námi byl v momentě, kdy sestra ještě s ním požádala o větší finanční obnos ke koupi auta. Souhlasila jsem a ještě dodala, že pošlu návrh nějaké smlouvy. To se stalo ve spolupráci s mým mužem, který se lépe v tomto orientuje. Jenže sestra mi zavolala s dramtizací sobě vlastní: „Tak takhle ne.“ Naštěstí peníze poslali zpět na účet, pak se rozešli a sestra mu ještě dlouho poté dělala naschvály. Zároveň jsem já ukončila podnikání. Byla jsem na úřadu práce a potřebovala jsem si psychicky odpočinout. Rekvalifikovala jsem se jako masér, a to mě baví. Začala jsem si uvědomovat svou hodnotu. Poznala jsem, že člověk si může za své nemoci. Práce v lékárně mě z toho důvodu již tak nenaplňuje, ale tak to má být. Již nejsem bílým mágem. Jsem vstřícná, milá, jenom jsem něco pochopila. Vše se v původní rodině začalo rozkládat. Naši ze mě byli napřed nervózní, jak to, že říkám ne. Mezitím se sestře vrátila ze zahraničí dcera, která tam působila jako au pair, že se vdala a čeká dítě. Její manžel byl nezvěstný a po čase se tedy rozvedla. Má dcerku a vychovává ji šikovně. Můj táta a můj muž okomentovali tehdy její návrat tak, že se to mamce nelíbilo. Postavila se na stranu žen. Utvořili společnou koalici proti tátovi.

To je jak armáda. Jako máte státy, když o něco bojují, přesně tak je to v těch jednotkách, co se odehrává v dějích v rodinách.

To se projevilo vzápětí. Mamka vyjevila v afektu, že mu po dlouhou dobu byla nevěrná s ředitelem na škole, který bydlel v sousedství. Mně spousta věcí z mého dospívání a tehdejší pocity, kde nebylo místo pro pochopení, svěřování se, doklapla. Jenže mamka se zmýlila, když prohlásila, že to provozně zvládnou. Táta to neunesl a nechal se rozvést, dokonce si dal své příjmení nové. Podpořila jsem ho, svým způsobem mu narostla křídla. Nakupuje, vaří, pere, stará se sám o sebe. Mamka to nezpracovala úplně. Loni v říjnu ji postihla mrtvice. Je ochrnutá na levou půlku těla. Jezdila jsem za ní do nemocnice v Ostrově. Tak to šlo jednou za čtrnáct dnů. Sestra mi to vyčítala, přestože má třetinovou vzdálenost. Nyní se chce o mamku postarat. Chápu to. Sleduju to zpovzdálí. Na mou snahu zařídit něco v Liberci měla odpověď: „To by bylo pro všechny moc

daleko. "Nechávám to tedy být. Sestra píše e-maily nepěkné, komunikuje násilně. Vnímám to jako příkazy, jak se naučila od matky. Tak neodpovídám. Na můj dopis, jak bylo u mamky a následný nějaký dotaz mi odpovídá ona, co chce. Blíží se chvíle, kdy se má mamka přesunout do domova. Jak píše Iva, senioráku. Nechce se mi popisovat, jaké sms mi přišly. Mám naloženo. Nelituji se. Beru to jako vývoj. Táta zase prohlásil, že nechce mamku už nikdy vidět ani živou, ani mrtvou. Já děkuji, že nás to vše s mým mužem vlastně utužilo, i když krize byly. Že jsem vystoupila z původních vzorců, které v té rodině byly, a nechci už být dokonalá. Spolu si užíváme nyní wellnes, zpočátku byl možná úzkostný. Také je starší, perfekcionista z rodiny s bohatým příběhem obou rodičů, s těžkým životem ve válce. Mám rezervy v tom nesoudit a nekritizovat. Zřejmě to moje sestra cítí, a to je zdroj odporů. Omlouvám se za předlouhý e-mail. Poprosím tě, Ivanko o komentář. Vděčná posluchačka.

Ano, já vím, že to zní dramaticky. Víte, ten postoj, který vevnitř máte, máte mít jenom soucit. Soucit ke své sestře, k tomu tělu nebo ke komukoliv v rodině, kdokoliv by útočil, protože útočí jejich tělo. Oni trpí. Vezměte si, Ego vám vnucuje pocit utrpení. Pak zjistíte, že vy vlastně útočíte, ne nikdo na vás, vy to odmítáte a nechcete, co se děje. Tehdy jste nešťastní. Já také cítím, jak jsem dneska mluvila o tom pánovi, co bydlí vedle nás a prožívá svoje věci, že ten člověk je nešťastný, on to neví. Nemáme absolutně nikoho soudit.

Mám kolem sebe spoustu lidí, kteří k nám jezdí. Zdenička tam bydlí, to je tak čistý člověk, ale máme spoustu lidí i v té vesnici, kteří nám rozumí. Luděk s Jaruškou, to jsou úžasní lidé. Ono se to tak nějak začíná rozmnožovat. My jsme fakt jako nakažlivá nemoc. Samo se to jakoby pročišťuje a samozřejmě my netlačíme na pilu. Chce to čas. Je těžké, když je člověk pod velkým silným egoismem, aby se náhle změnil, ale on také musí mít svoje zkušenosti. A ty si prožije. Zítra tam bude veliká slavnost, bude tam spoustu lidí, ale i ti, kteří o nás nic nevědí, protože někteří se přijdou jenom vyloženě podívat na to znovuvysvěcení kapličky. Těch lidí může být hodně a Adamcová bude mlčet jako pěna. Moc se na to těšíme. Bude to určitě hezký zážitek pro všechny a pak oslavíme mé narozeniny.

Potřebujete si být vědomi, že druhý člověk je vaše Vědomí a jeho tělo útočí. I kdybyste vypadali jakkoliv z něčího pohledu, třeba i jako darebáci, musí vám to být jedno. To je strašně důležitá pozice. Ano, netlačit na pilu. I vůči svým rodičům musíte být nestranní. Ne jednoho vidět bledšího, druhého výraznějšího, tak to není. Oba mají svou roli a oba byli zúčastnění v tom vašem procesu. Rodina je vždycky souhrn všech jedinců a všichni se učí, úplně všichni. I kdyby třeba někdo z nich nekomunikoval, tak je součástí. A vezměte si, můžete i mlčet, ale přitom budete komunikovat, protože budete jenom soucítit. Ano, vevnitř, vy se nesmíte vevnitř oddělit. To znamená, budete vědět, že ten druhý za to nemůže, a chce to čas.

Já jsem možná vyprávěla příběh někdy na začátku roku, hned v prvních lednových pobytech tam byla paní, která v jednom malém okamžiku podlehla takovému zaúpení, zalkání. Ona byla ze tří dětí, měla dva bratry, kteří s ní vůbec nemluví. Absolutně

přestali komunikovat. Dokonce jí nedovolili, aby přišla k umírající mamince. Nikdy se nedozvěděla proč. Říkala: „Ne, já jim to nemám za zlé, všechno vím.“ A pak se jí zlomil hlas, říkala: „Ale naše maminka nám řekla, držte pospolu a my jsme to nedodrželi.“ Pozor, jestliže skutečně na každé úrovni přijímá to, co ti bratři dělají, tak ona to splnila. Neodtrhla se od Vědomí svých bratrů. Tady vidíte, že každý z vás je zodpovědný za sebe. Za tu jednotku, za kterou se považujete a za to, jak se stavíte k činu druhého člověka a k tomu, co vytváří ve svém osudu. A také samozřejmě jestliže měla slabost na srdeční čarkře, to znamená předpoklad těch lítostí, její matka to musela pronést.

Všechno, co jste kdy slyšeli, ať se vám to zdálo hezké nebo obrovsky negativní, bylo nastaveno a vy někde tu informaci využijete. Vás to fakt dožene úplně všude. Ano, takže být v klidu. Žít si skutečně svůj život. Udělat mechanikou těla něco pro to. Půjdu třeba navštívit svou sestru. Nebudu se s ní dohadovat a nedovolím, aby přehnala své meze. Řeknu: „Podívej se, takhle jestli chceš komunikovat, já se zvednu a raději půjdu domů. To nemá smysl. Nebudu tě tady iritovat, právě proto, že tě mám ráda. Je zbytečné, aby ses rozčilovala.“ Ale nebudete ji litovat, protože ona z toho jednou samozřejmě onemocní. Má to svůj proces. A na každého přijde ten správný dopad ve správnou dobu. A když přijde, nesmíte podlehnout lítosti ani pocitu, že něco bylo špatně.

Ahoj Ivanko, děkuji za vše, opravdu velmi upřímně. Už jsme si několikrát psaly. Vždy jsi mi pomohla a já si to vzala k srdci a v klidu prošla dramatickou situací. Učím na alternativní škole. Neudělala jsem státnice. Za tvé podpory jsem nakonec opakovala úspěšně. Někteří rodiče jsou nároční, učit ještě více, protože každé dítě dělá jinou práci, což by nebyl problém, kdyby děti byly samostatné. Většina dětí má ale poruchu učení, proto se jim musím věnovat velmi individuálně a při počtu dvaceti čtyř dětí ve třídě je to velmi náročné. Navíc rodiče mi dávají pěkně najevo, když se jim něco nelíbí. Snažím se, co mi síly stačí, aby děti měly veškeré pohodlí, zázemí. Několikrát denně vysvětluji, jak mají pracovat samostatně, pomáhám jim s tím, vedu je k respektu, ke slušnému chování. Často sedíme v kruhu, diskutujeme o životě a pravidlech, chodíme do lesa, na besedy, do divadla, máme ve třídě akvárium se šneky, pěstujeme rostliny, chodíme rýt zahrádku, do lesa pozorovat rybník, stromy.

Ty jo, to je paní učitelka...

Rodiče si zvu, aby nám předvedli své zaměstnání. Tyto stěžující si maminky nevyjímaje. Cvičí jógu, masírují, tak proč bych je nepozvala ke spolusdílení. Na druhé straně těmto rodičům musím připomínat, aby se s dětmi učili, vodili je včas do školy. Zvu si je na časté konzultace...

Ona se vlastně stará o děti i o rodiče. Máte velkou školu.

...když se něco děje. Pokud děti málo respektují pravidla, fyzicky napadají druhé děti, požadují vyšetření od neurologa, od PPP, odkud

předpokládám, že můžou mít syndrom ADD, ADHD, Dyslexie a podobně. Právě tito rodiče nyní zahájili protest.

Hodně rodičům se nelíbí, že by měli mít dítě s nějakým velkým písmenem. Vezměte si, kolik lidí by dneska chtělo mít dokonalé děti. Oni to považují za něco dramatického, ale pozor, je to v této době nastavené právě proto, aby jim to skrouhlo hřebínek jejich Ega. Já vím, že dnešní situace na planetě je velmi náročná pro hodně lidí a dějí se nečekané věci. Ne každý rodič to přijme, pak zalapá po dechu, když mu někdo řekne: „Vaše dítě má to, to, to“, většinou je tam více dysfunkcí a je to nastavené. To se týká i toho, co jsem říkala o takzvané křeči hmoty. Nyní musí být hodně problémů, abyste to zvládli. Každý člověk řeší problémy všude. V práci, v rodině, mezi přáteli, najednou se vyskytne zádrhel i v dlouholetém přátelství.

Asi tři rodiče z dvaceti čtyř si stěžovali, že díky mé špatné komunikaci odejdou ze školy. Ředitelka v tom vidí strašný problém pro naši školu a vyzývá mě, abych s tím něco dělala. Vyzývá mě dost přísně a vlastně mi to klade za vinu.

No jeje, kolik lidí jenom ukazuje na druhého prstem. Přitom by si měli probrat své vlastní věci. Ano, přesně tak. To je pak konstruktivní, když si sednete a popovídáte si nestranně. Proto vás vede ten vývoj k nestrannosti, uvědomujete si to? Vy máte být spravedliví jak k sobě, tak ke druhým lidským tělům.

Ano, od tebe vím, jak je to s řediteli a podřízenými, tak jsem sklapla podpatky. Domluvili jsme se na kurzu Respektovat a být respektován. Snad to pomůže. Ráda bych něco vyřešila změnou přístupu, ale asi to nepomůže, protože ze mě určitá důslednost, kterou vyžadují, bude asi cítit pořád. Paní, co je proti mně nejvíce, právě prodělala rakovinu. Druzí dvoje rodiče se právě rozvedli. Nevládají bydlení ani sebe a děti se plácají mezi nimi. Já jsem nasadila řád a důslednost, ale asi to nemá u takových lidí smysl. V práci jsem chyběla jen tři dny, jinak nemocná nebývám. Mé tři děti také ne. Práce mě velmi baví, až doted'. Nyní mám najednou konečnou a pocit beznaděje. Zaprvé mě tento týden asi rozmetou na kopytech tito rodiče na mimořádné třídní schůzce spolu s paní ředitelkou. Jsem jako ve snu. Na jednu stranu se chci smát, je mi to jedno. Na druhou stranu tomu nemůžu věřit, proč se to děje, když se tak snažím.

Tady možná bude zakopaný pes. Pozor.

No asi čert to vem.

No zaplať pánbůh.

Přinejhorším odejdu, ale to bych nechtěla, necítím to tak.

Nechte tomu přirozený, volný průběh. Víte, vy se bráníte, protože Ego chce obojí. Ano, vy pro to děláte všechno, ale bacha, hodně netlačit na pilu. Uvědomte si, že budete

hodnotit dítě, které se bude špatně učit a nedonutíte ho k učení. Bude mít špatné známky, tak je hodně dobrou zkušeností, když to dítě propadne. Pak na to přijde, protože si připraví pro sebe spoustu problémů. Zvyká si na jinou učitelku, na jiné spolužáky. Někdy odchází do jiné školy a ztratí rok života a hlavně, když jsou ty děti větší. Vy nemusíte křičet, běsnit, nadávat, někoho zbít. Ale ukázat mu, o čem ten život je. Kdybyste křičeli a běsnili, to dítě začne nemít rádo vás, takže bacha. Měl by být rád, ale oni by měli pochopit.

Vy se vlastně snažíte chránit je od těch dopadů, jenže oni ty dopady potřebují zažít. Všechno by mělo jít takzvanou zlatou střední cestou. To je těžké, najít ten správný průnik. Zkuste netlačit na pilu. Ať se rodiče potom nediví, když dítě přijde domů s trojkami nebo čtyřkami, pak už je to na rodičích. Pozor, rodiče, kteří budou kritičtí, to budou svalovat na učitelku, že je nic nenaučila, a pokud bude taková paní ředitelka, to si nevyberete. Já bych trošku možná polevila v tom tlaku. Buďte perfektní, dělejte si své povinnosti, ale ne tak extrémně silně, a pak se uvidí, jak se to vyvine. A hlavně tady jde, a to víte, o nitro. Nesmíte mít ani proti té situaci napětí těla. Důležitý je vnitřní pocit, že to proběhne tak, jak má. Nezapomeňte, že každý má právo na svůj názor. To druhé lidské tělo to zkrátka tak má.

Mé tři děti zvládám vychovávat, i když se synem mám také komunikační problémy, stejně jako s manželem. Vyžadují důslednost, manžel je pro volnější výchovu. Proto se s manželem neshodneme. Vlastně ani tak moc bych důslednost a rytmus nevyžadovala, kdyby manžel nebyl tak laxní. S dětmi se ale hodně mazlím, hodně si s nimi povídám, čtu jim pohádky, chodím s nimi ven. Já už jsem vlastně z toho vychovávání a péče zcela vyčerpaná.

Jasně, ten učitel to má v práci i doma, to je úplně do zblbnutí. Vy byste potřebovala někde vysadit a svěřit třeba děti nespolehlivému manželovi, aby si zažily i opak. Jenže nechcete povolit. Vy si tam dáváte takové to: „Teď je vychovám dobře.“ Jenže pozor, když se hodně tlačí na pilu, některé z dětí klidně pak může inklinovat k té pohodě: „Á, máma odešla, teď si trošku odfrknu.“ Každý jsme jiný, ale celý děj máte v sobě nastavený, proto je dobrá zlatá střední cesta. Klidně jim dám třeba tři hodiny práce, ale pak povolím a přimhouřím oko, potom si toho váží.

Já si pamatuji, že jsem nikdy nemusela matiku. Nerozuměla jsem jí. Myslela jsem si, že to nedokážu, a najednou v sedmé třídě se otevřely dveře a přišla paní učitelka Bezděková. Ona byla velmi přísná, ale mezi tou přísností byla spravedlivá a uměla se zasmát. Věděla vždycky, kdy přesně vám může povolit, měla takovou tu přísnost a věděla, kdy tam vsunout žert a takovou tu blízkost toho lidství. Já jsem milovala matiku dva roky. Já byla najednou nejlepší ze třídy. Pak zase odešla a zase to tak chcíplo a na to nikdy nezapomenu. Tam jde o toho člověka. Víte, nejlepší učitel je ten, který dokáže něčím zaujmout ty malé lidičky. On jim to musí zpřístupnit, aby se rádi učili a pamatovali si to, musí tam být něco vtipného.

Já si pamatuji, jak pan Kalík mi vyprávěl, on se vždycky staral o učňáky, měl šestnácti, sedmnáctileté lidi. Po letech, to už mu bylo dávno přes osmdesát, potkal nějakého

tehdejšího žáka a ten říkal: „Pane Kalíku, vy jste super.“ On říkal: „Vy si mě pamatujete?“ „No jéje, vy jste byl ten nejlepší pan vychovatel, kterého jsme měli. Já si pamatuji, jak jsme jednou byli v Peruci, vy jste přišel k dubu a řekl jste: „Tady na tom kořenu, zkrátka Boženu...“ a my jsme si to pamatovali celý život, že to bylo v Peruci a kdo tam vládnul a měl za ženu Boženu. Jinak bychom si vůbec nepamatovali nějakou historii. Bylo to úžasné a my jsme se těšili pokaždé, když jste s námi někam jel, co nám zase řeknete.“ Ano, to je ono. Učitel to potřebuje zpříjemnit, jinak děti spí a jsou otrávené. Tam potřebuje být nějaký motiv. A to platí i pro vás, když jste doma, ne dril, ale něco příjemného.

Dobrý večer, paní Ivanko, prosím, je-li to možné, poradíte, co se děje? Mám takové tlaky do hlavy, nejvíce, když sedím, stojím, nutí mě to klepat se. Cítím takovou silnou energii a moc si s tím nevím rady. Je to jako tlačení seshora na hlavu. Někdy to projde přes srdce, nevím, jak to popsat, tam se něco uvolní a jindy, když se to nahromadí, tak se klepe tělo. Takový divný pocit, jako když odpor a současně vibrování buněk. Tlak na prasknutí. Tlak se projeví vyčerpáním a v dýchání. Dělam něco chybně? Prosím, je-li to možné, můžete mi krátce něco napsat? Děkuji.

Tam zřejmě bude v kanálu nějaký blok. Vypadá to spíš na srdeční čakru, to bych si musela šáhnout, ale v této době je na vás zesílený tlak. To víte všichni. Hlavně je to po nocích. Nesmíte se toho bát, je to nepříjemné, když se naléváte. Uvědomte si, jak je to pro vás silné. Já jsem nedávno komunikovala s nějakým úplně cizím číslem, které mi začalo psát. Byla to žena a psala: „Já se celá třesu, mám hrozné stavy. Je mi přílišně, ale nikam k doktorovi nepůjdu. Jsem přesvědčená, že to je transformace.“ Říkám: „Proč byste neměla jít k doktorovi? Jestli je vám špatně, tak běžte. Vy se toho bojíte, jinak byste mi nepsala. Pamatujte si, když vás ten doktor vyšetří, zjistí, že jste fyzicky v pořádku, což on bude vědět, tak se můžete zklidnit a můžete se třást dál. Ale už víte, že vám nic nehrozí. Uvědomte si, že se potřebujete stabilizovat na jedničce. Když si nejsem jistá, tak si to ověřím u toho, kdo mi rekognuskuje tělo. Potřebujete znát tyto pravidla uklidňování svého těla, které by blblo, co mi je nebo není, a pak můžete jednat dál.“

Načež mi paní napsala: „Já nemůžu ani meditovat.“ Já říkám: „Prosím vás, proč medituje?“ „No, protože já jsem tak byla vedena. A víte alespoň, jestli můžu prosit Anděly?“ - „Anděly už vůbec neproste. Vy moc neposloucháte moje přednášky?“ To mi tedy bylo záhadou, kde paní přišla na moje číslo. Tak jsem jí postupně vždycky ve volných chvílích něco napsala. Říkám: „Proboha ani léčitele nevolejte, ale sama se to nepokoušejte zvládnout. Jak odporujete tomu, co se děje, zesilujete ty pocity, jaké máte. Tím podporujete hmotné Vědomí a je vám hůř a hůř. A zapomeňte na nějakou transformaci. To je usilování o něco. Takové to vyhlížení z těla: „Ty jo, jak já jsem dobrý!“ Všechno musíte přijmout. To je jediná varianta, jak se dostanete z těchto stavů.“

Pak psala paní asi za dva měsíce, a to už byly lepší momenty, ale taky ještě: „A to fakt nemůžu ty Anděly prosit?“ Já říkám: „Podívejte se. Vysvětlím vám, že v dualitě existuje příměr dobro, zlo. Andělé jsou pro vás to dobro a démoni jsou jakoby zlo. Tato hmotná

složka vidí dobro a zlo, ale vy se musíte zbavit dobra i zla. To je pro vás asi překvapení, ale je to tak, protože přehnané dobro útočí jakoby na složku protipólu, to je logické, tak se tam dostanete. To máte, jako když máte nulu a z ní jsou kladná čísla a na druhou stranu jsou záporná čísla a ta nula je stabilizovaná. Tam není ani plus ani mínus. Tam je klid. Tam je ta škvíra. Když usilujete, abyste se něčeho zbavili, je jasné, že něco odmítáte, tím se vychylujete z té nuly. Jedině nula vás připraví na stav Boha. Takže neodmítat, nevolat žádné Anděly, všechno, co jste chtěla prožít, teď prožíváte, jenom vaše tělo to odmítá a snaží se vám říct, že je něco špatně, ale tak to není. Bacha, tady je jednak blokáce na srdeční čakře a pak tam může být také snaha vycházející třeba z nějaké bílé magie, kdy se ještě považujete za to tělo a o něco usilujete. Třeba i o to být lepší nebo se duchovně posunout. To je hodně náročné. Uvědomte si, že když chcete být lepší, drtíte si jedničku s tím, že jste špatní takoví, jací jste, což jste dříve samozřejmě nevěděli.“

Milá Ivanko. Dávno jsem ti žádný dotaz nenapsala a tak mě napadlo, že možná bys mohla objasnit příčinu mého zdravotního problému neurastenie. Už několik let, tedy skoro dvacet let, mě trápí velké dráždění nervové soustavy. Nejdříve mi začal vadit vítr, chlad, slunce, zima, přehřátí, hluk, světlo, takže všechno. Pak i vnitřní pochody těla. Trávení, vše mě totálně rozhodí, je mi špatně, mám migrény, brní mně tělo, nevnímám realitu, jako bych z ní byla odřezaná. Nemůžu nic dělat fyzicky, vlastně ani mentálně. I takový běžný rozhovor mě dokáže vykolejit. Další popis je zbytečný. Jen bych popisovala, co tělo nedokáže. Zajímavé, že dcera začíná mít to samé. Přitom se jí nesusvěřuji, co cítím. Možná mě to nepřejde. Přijímám to. Snažím se žít, jak to jde. Bylo by možné zjistit alespoň dobu zápisu i jejího? Děkuji za trpělivost s námi. Přeji krásné jarní dny. Markéta.

Vidíte, jak to začalo? Začal mi vadit vítr, to je vztahovka. To je odpor, že je vítr. Tělo sílí a za chvíli už vadí slunce. Pak vadí zase něco jiného a z toho odmítání na trojce budou trávicí problémy. To se rozrůstá a tělo nad člověkem začíná mít obrovskou nadvládu. Už víte, co řeknu. Vy musíte přijmout všechno. Já jsem měla během půl roku dvě ženy na statku, které měly obrovský problém třeba s průvanem. Jakmile byl vítr, musely mít na hlavě čepici, šátek a stále sledovaly kde, co je ofoukne, aby je nebolelo ucho nebo trojklaný nerv nebo cokoliv. Bacha, vy to potřebujete skutečně překonat. To znamená, je mi to jedno. A i když mě třeba bude něco bolet, nebudu si toho všimnout.

Ta jedna už se toho zbavila, ta druhá už to má trošku lepší, ale ještě furt má trošku výhrady někdy při něčem. Je to zbytečné. Z toho, jak vyhlížíte, co se vám bude dít, jsou ty migrény. Vy nejste v těle. Koukáte na to, co bude. Kde zase bude foukat severovýchodní vítr. Stále do kolečka něco nechcete. Venku je vítr, tak tam je vítr. To je blokáce. Váš život jste tak chtěli mít. Víte, kdybych vám řekla, že jste si zvolili i počasí, tak se z toho picnete, ale je to tak. To je strašné, já vím, že to je strašné. Planeta je bytost. Planeta je se všemi jejími reakcemi jedna jediná bytost, na které se dějí věci, poryvy tak, jako se dějí ve vašem těle. Když tady uvidíte vichřici, tak je to třeba v lidském těle dejme tomu průjem nebo nějaká jiná smršť. Je to úplně stejné. Takže

bacha. Přijímat, přijímat, přijímat. To nic není. Pomalu to bude ustupovat. Bude to trvat dlouho, ale ustoupí to.

Dobrý den, milá Ivanko. Ještě jednou se na vás obracím s mojí bulimií. Již dvacet pět let mě provází. Teď je mi čtyřicet šest. Postupně se s ní smíruji, přijímám. Postupně se sjednocuji s lidmi, které jsem ve svém životě odsoudila. Ale vždy po nějaké době zase nějaké nutkání ovládne mé tělo a já neumím zasáhnout. Nedovolit přejít se a vyzvracet. Jen potom s klidem tělo upokojím: „To nevadí, příště budeme statečnější.“

Ano, to je dobře.

Už se neobviňuji. Učím se neřešit, jak moje tělo vypadá, jen ho mám ráda a ráda ho dobře živím.

Jo.

Učím se žít v jednotném Vědomí. To mě strašně těší, ale ještě mnoho neumím. Prosím, Ivanko, pokud byste si mohla na mě sáhnout, tak klidně. Budu ráda. Třeba to rozklíčujete. Moc děkuji. S láskou XY. Dočetla jsem se, že mentální bulimie souvisí i s nedostatkem serotoninu v mozku. Také jeden z hormonů štěstí.

Ano, jakmile chybí člověku spokojenost žítí, to je souhlas, jak žijete, jste zkrátka nespokojení. To znamená, že vytváříte míň toho, co byste měli míň. Ale i naopak. Já jsem včera viděla jednu ženu, která žije ve Šluknově. Je báječná. Já vám záměrně neřeknu její jméno, protože ji znáte ode mne, to by věděl celý národ. A včera se strašně smála. Byla v Ústí. Říkala, že půjde za nějaký krátký čas na hysterektomii a že jde ráda, ale pan gynekolog (ona je stejně stará jako já) kroutil hlavou a říkal: „To jsem ještě neviděl.“ Pozor, ona je úžasná. To je neskutečný člověk. To je něco, jako kdyby se Adamcová namnožila. To je fakt a my si rozumíme od prvního okamžiku. Byla u mě kdysi dávno před mnoha lety doma na návštěvě. Přijeli čtyři lidi z Křečan, z Rumburka a ze Šluknova. To jsme se poprvé viděly. Ona mi vždycky v pravou chvíli okamžitě pošle to, co já potřebuji. I kdybych si vymyslela cokoli v hlavě, ona to zkrátka cítí, tak to pošle. A ten její gynekolog kroutil hlavou, protože říkal: „Poslyšte, podívejte, kolik vám je, ale vy máte všechny hormony, jak mají být. Jako kdyby vám bylo třicet. Vy nemáte děti, že jo?“ Ona: „Mám děti.“- „To není možné. Ta děloha vypadá, že v životě nerodila. Já se z vás zblázním.“ Ano, teď se dějí neuvěřitelné věci i v té medicíně, doktoři si někdy neví vůbec rady, jak to tělo dneska se opravuje, když jste pokorní, anebo se naopak obrovsky demoluje, když jste nepokorní. Takže bacha.

Já si na vás kdyžtak doma klidně sáhnou, jestli chcete nějaký ten zápis, ale ono se to stejně mění, protože každou chvíli na jiné čakře máte něco a je tam samozřejmě časový zápis. Vždycky to tělo někde něco musí mít. Třeba i únava je platba. To také bývá platba. Ale to děláte dobře. Ano, pomalu to odeznívá, to bude ještě asi nějaký čas trvat.

Zdravím vás, Ivanko. Prosím, chtěla bych se zeptat na nedostatečnou funkci nadledvinek, jejímž důsledkem je špatný krevní oběh. Neprokrvování končetin, takzvané mrtvé prsty, Raynaudův syndrom, opuchlé, zrudlé a velmi bolavé prsty, hlavně na pravé ruce a méně na nohou. S přibývajícím věkem se mi to zhoršuje, objevuje se na podzim a odchází na jaře. Ovšem ne to letošní, které snad do léta přece jen dorazí. Trpěla tím už maminka, ale u ní to tak daleko nedocházelo. Předpokládám, že se jedná o třetí čakru, ale někde jsem asi něco nepochopila, když se to pořád vrací a nevím, co asi tak splácím. Díky předem za odpověď, za všechny vaše přednášky. Krásné jaro.

Nadledvinky patří ke druhé čakře. To znamená, člověku musí něco vadit. Ale pozor, druhá čakra samozřejmě spolupracuje s ledvinami, ale taky s partnerstvím. Vy víte, že tam se kříží vlastně pohlavní orgány člověka, ale protože to ovlivňuje prsty, pokud je to na rukou, už je to záležitost po těch vztahovkách i lítostí nebo i jiné emoce. Tam může být zášť. Vy mě můžete poslouchat sedm let, co jsem na veřejnosti, ale samozřejmě předtím jste měli dlouhý život, ta žena je myslím tak stará jako já, možná by mohla být ještě i starší, u ní mohlo projít spoustu různých negativních emocí. Pokud na nohách, což je blíže u druhé čakry, je to jednička. Logicky, když vám něco vadí, můžou být různé platby. Až bude čas, podívám se doma, kde to zhruba vězí.

Dobrý večer, paní Ivanko. Mám prosím dotaz. Mám chřipku a neskutečně stažené průdušky. Už jakoby v křeči. Úplně v nich cítím zimu, chlad, jako by mi tam vůbec nešla energie a i na omak jsou studené, zpocené, ale ten chlad, průvan cítím vevnitř. A mívám to, i když jsem zdravá.

Pozor, tam bude někde blok. Víte, když máte někde blok, pozor, může být léta, třeba si ho můžete nosit dlouho a je to nepřítomnost Boha v sobě, ve svém těle najednou nejste. Tam je duto. Je tam divný pocit, nepříjemný. Ano, když je správný stav, všechny čakry pokorou by měly pracovat a měli byste být nalití do svého těla. Pokud na vás tělo ale hodí blokaci a vymístí vás v té oblasti z těla, pak se dočkáte pocitu toho prázdna. Pokud to jsou průdušky, vypadá to na čtyřku. Někde jste vytvořila buď zášť, nebo lítost. Pravděpodobnější je asi lítost.

Taky to mívám v žaludku.

Tak to bude i trojka.

Nejprve vnitřní chlad a zima, pak rozhozené trávení, ale proč ta vnitřní zima, křeč, je to platba?

Ne, to je nepřítomnost Božství, nejste ve svém těle, kus vás tam chybí. Viděli jste někdy čakrovou fotografii nebo jestli jste měli nějaké knížky, kde byly namalované čakry, růžice je vlastně dopředu i dozadu. Dopředu je větší. Dozadu je menší. Ale vypadá to, jako když vidíte černou díru. Takový zužující se trychtýř. Když se čakra smrští, tak se vlastně uzavírá ten trychtýř. To znamená, že dovnitř nemůžete zkrátka vejít, anebo naopak se hodně otevře a vy zase ten trychtýř máte protažený jakoby ven. A tam zase

utíká to Božství pryč. A tyto deformace čakr způsobují ty uzávěry. To je, jako když vidíte třeba v různých filmech létající lodě, tam jsou takové dveře, které se zatočí, tak to vypadá. Ale ta čakra má být přesně v určité velikosti, abyste zůstávali v těle a neunikali jste ven nebo jste nemohli dovnitř. To je dokonalost. Proto ta zlatá střední cesta. To je ten bod nula. Tady jste někdy něco odmítala. Většinou nechcete nějakou situaci. I kdybyste jenom odmítala, že máte chlad na průduškách, už si blok zase uděláte. Proto máte přijmout i všechny platby. Jsem nemocná, no tak mě něco bolí. Víím, že to není příjemné, když vás něco bolí, ale pozor, ublížíte si zase dál.

Prosím, můžeš se mi podívat na čtvrtou čakru? Moc věcí si uvědomuji díky snům. Vše, co jsem udělala špatně, se mi v nějakých symbolech, ve snech vrací, jak si to uvědomuji.

Tady je chyba, která vlastně není. Nikdy jste nic neudělala špatně. Dělal to tělo. Vy jste Vědomí. Uvědomujete si, že vy si obléknete děj těla, který pak to tělo samo zase považuje za špatné a hází to na vás, že si to myslíte vy. Tady nikdo nikdy neudělal nic špatně. Protože vy jste Vědomí, které přihlíží. To je vaše skutečná realita. Ale jestliže se považujete za tělo, které něco špatně udělalo, už jste tělem a znovu musí přijít špatný děj těla, který už je nastavený. Vidíte, i to, že jste dneska něco udělali jakoby špatně, bylo dobře, protože jste jenom dělali děj, který musel proběhnout.

Jsou ty mé sny nějaká magie? I když mě nějak nestraší ani nenadchnou.

Ano, Satan chce, abyste si připadali jako tělo, proboha. Prostě jen jsou.

Ale ještě než jsem poznala tebe, podařilo se mi otevřít hadí energii.

Do prdele.

Měla jsem ve zvyku si večer v posteli svou vlastní energii uvolňovat orgány a hlavně unavené svaly. Fungovalo to nádherně. Jednou ale energie vyjela rychle nahoru, u srdce se zastavila, bodlo mě tam, jako když se tam zavrtá nůž a opět se vrátila zpět.

Ano, protože tam byl blok. Pozor, to je vlastně to, před čím vás varuji, abyste necvičili kundalini jógu, protože když si uvolňujete vědomě orgány, to je vůle člověka. Pozor, hadí síla nevydrží. Ona spí a umí pěkně nasraná, hadice jedna mizerná. A pak buďte hodně opatrní a hodně pokorní. Ona umí několik dnů bloudit po těle. Můžete se i zbláznit nebo vám vyskočí boule nebo ochrnete. Znáím paní, která byla na vozíku s tímto procesem osm měsíců. A pozor! Víte moc dobře, že hadí síla má vyjet sama, až když uděláte nějaký duchovní pokrok, ale ten musí přijít jenom v tom obyčejném životě. A pak jednou půjdete spát a v noci se otevřou všechny kanály směrem nahoru. Jakmile nejsou otevřeny, ona nemůže projít. Kdybyste to urychlovali sami, obrovsky si ublížíte. Ale i to je nastavené, jestli to máte udělat, tak to uděláte, abyste zjistili, že Adamcová vám nekecá.

Bylo to moc rychlé. Nestačila jsem ani heknout. Tak jsem se jen otočila na bok a spala. Nyní, když tě znám, asi pět let, již nic takového neprovádím.

Výborně.

Řídím se tvým krásným učením, které mi konečně dává smysl.

Ano, dejte si na to pozor. Vždycky jste ti nejlepší tak, jak jste.

Ivanko, a dá se s tebou ještě spojit přes Skype? Měla bych více otázek. Mám dost zážitků a nevím, zda si se mnou zahrává černá magie nebo co to bylo. Něco bylo ve snu. Něco ve skutečnosti, ale nedokážu si to vysvětlit. Strach tam není. Chci si pořídit Skype, tak jestli bych se v budoucnu mohla ozvat? Děkuji moc za vše, co pro nás děláš. Tvá vděčná posluchačka.

Já už teď na Skype nechodím. Není čas. Stačí mi povídání na statku, vezměte si, někdy to vychází na dva pobyty měsíčně. Někdy až tři. To je různé, podle toho, jak se to překlene přes ten měsíc. Na jednom pobytu je asi pětadvacet lidí. I když potom tři dny s těmi pětadvaceti lidmi děláme, všechno ani nestihnu, stejně máte povolené dvě čakry. Teď jsem výjimečně u jedné paní, a souhlasili všichni, udělala všechny čakry, protože jsme přijeli na statek hned ve čtvrtek odpoledne a ona zkolabovala, hned jak jsem si vedle ní stoupla. Ale byla úžasná. Já nic, že jo, ona visela na té druhé paní, posadili jsme ji, klídek, pohodička.

Když jsem na ní šahala, radši jsme ji posadili do křesla, aby nepadala, hned jí tuhlo tělo, protože to tělo se bojí, samozřejmě. A říkala, že od dětství měla jednou za měsíc záchvat epilepsie, ale poslední dobou se to stupňuje. Už to má dvakrát za den. To už je hodně. Ale odjel někdo úplně jiný. Říkala, že se i smířila s otcem, který ji nikdy nevychoval. Dříve ho úplně nenáviděla, dneska ho má ráda. Hodně věcí pochopila, paní byla úžasná. Když na vás přichází tento stav a vy ho nechcete, posilujete tělo. Říkám: „Až to na tebe přijde, někde své tělo opři, třeba si i lehni, abys neupadla, to je jedno a jen to pozoruj. Souhlas. „Tak pojd', ukaž, co umíš.“ To nic není. A on bude umírat. Síla hmotného Vědomí bude umírat.“ Šikovná byla. Ta se mi moc líbila.

Dobrý den paní Ivanko. Náhodou jsem se dívala na Cesty k sobě a viděla jsem tam rozhovor s vámi. Zaujalo mě to, co jste říkala, tak jsem se podívala i na vaše přednášky a taky mě oslovily. Snažila jsem se pak některé věci v praxi používat. Vypadá to tak jednoduše, ale v praxi je to tak těžké. Narazila jsem na velký problém a moc bych vás chtěla poprosit o nápovědu, jak na to. Ráda vám zaplatím, pošlu peníze na účet. Napište mi částku a číslo účtu.

Prosím vás neberu si nic, takže žádné číslo nepošlu.

Jde o můj vztah s manželem. Je na mě někdy hrubý. Uráží mě slovně. Někdy do mě i strčí. Nebo mi stiskne ruku silou nebo mě chytne za krk, se kterým mám problémy. Protože mě stále bolí vzadu šíje a hlava se mi

trochu stáčí ke straně. Vždycky mi řekne, že za to, že mě napadne, si mohu sama, protože ho nerespektuji. Vznikne to tak, že mu něco řeknu a on si myslí, že je to výmluva. Nebo se zastanu dětí a on to vidí tak, že jdu proti němu. Většinou mu to neoplácím a ani se s ním nepustím do sporu. Většinou se ani nezlobím, ale přijde mi to hrozně líto a brečím a mám pocit, že si to nezasloužím.

Tady už je odpor. Víte, vy třeba umíte dvě čakry, ale pak najednou přijde jedna a tam vás to rozseká, a proto se to musí opakovat. Žádné lítosti, proboha. V tomto případě zkrátka odbourat to, co tam je. Jaké nezasloužím? Uvědomte si, že vy jste se přišla tohle naučit. Takže naopak, útok si zasloužíte, abyste trénovala tu nelítost, do prdele. Rozumíte, že jste se přišli naučit, kdo jste? To je úplně o něčem jiném než ten původní svět, který tady ve 3D byl. Když budete slabí, nebudete se umět bránit, vedle vás furt bude buldozer. Musí vám to dělat, pro vás je to trénink. Až přestanete plakat, nebude důvod, aby vám to někdo dělal. A teprve až se to naučíte, tak se stav může změnit. Buď to manžel přestane dělat, anebo se rozejdete.

Říkáte, že když na mě někdo zaútočí a já se nerozzlobím, tak to zlo nebude existovat.

Ano, to je pravda, ale musíte mít všechny čakerní úrovně v pořádku. Vy se třeba už nezlobíte, ale pozor, určitě nerespektujete na té trojce, protože pak pláčete, což už je na čtyřce. Jestliže mám děj respektovat, to je to nezlobení se nebo neodmítání, musí vše proběhnout úplně absolutně bez negativní emoce. Negativní emoce je v té lítosti, stoprocentně, a na té trojce si myslím taky. Odmítáte situaci, nechcete, aby se děla.

Moc se mi ta myšlenka líbí.

Jako že nebude existovat, jo.

Ale jde to těžko v praxi udělat.

No jéje.

Já nevím, co si mám myslet, když na mě manžel zaútočí. Jak mám se sebou v tu chvíli pracovat, aby to zlo nemuselo vzniknout. Pak se mi těžko říká, že je vše dobré. Úplně mě to vykolejí.

No, jéje.

A ještě něco k mému zdraví. Já jsem se o duchovno začala zajímat při prvních zdravotních problémech, které se mi objevily po dokončení vysoké školy v roce 2002, kdy se se mnou rozešel chlapec a asi jsem to nechtěla a nedokázala přijmout. Tenkrát jsem se z toho dostala. Potom jsem potkala současného manžela a v roce 2007 se nám narodila holčička a po třech letech 2010 jsem onemocněla boreliózou. Když jsme se rozhodli přestěhovat z Hradce k mým rodičům a následně do nového bytu v Boleslavi, bylo mi hodně špatně. Nemohla jsem chodit, ztrácela jsem

rovnováhu, bolela mě hlava. Pak jsem otěhotněla, ale borelióza ještě nebyla doléčená, tak jsem šla na potrat. To mě mrzí, ale bylo mi tak špatně, že jsem neviděla v té chvíli jiné východisko.

To je naprosto v pořádku, prosím vás. Jakmile nejste jako nosič připravená, je vám zle, tak ještě nemůžete do toho stavu dostat druhé Vědomí. To je nesmysl. To dítě pak cítí všechny nevolnosti a to nepříjemné s vámi.

Pak jsem po dvou letech znovu otěhotněla a mám ještě jednu holčičku. Od té borelie mám stále problémy s tím, že mi tuhne svalstvo za krkem. Těžko se mi krkem hýbe a hlava se mi stáčí k jedné straně. Jsem učitelka jazyků. Učila jsem dospělé, ale nějak jsem se rozhodla, že zkusím jít na školu a nyní od září cítím, že se mi ten tlak a bolest hlavy ještě zhoršily. Přemýšlím proto, jestli je ta práce pro mě vhodná. Přála bych si, abych se dokázala netrápit kvůli manželovi, abych dokázala zlepšit své zdraví. Abych lépe mohla otáčet hlavou. Stále mě ta šíje tak moc bolí. Jak pracuji jako učitelka, tak mě ta bolest hlavy omezuje. Když budete mít třeba chvílku, budu moc vděčná za náповědu ohledně mého vztahu s manželem, jak překonat lítost a smutek, a mých problémů se ztuhlou šíjí. Jak mám na sobě pracovat, abych zlepšila sama sebe a svět kolem sebe. Protože když jsem smutná, jsou smutné i moje děti, moje maminka a je to jak začarovaný kruh.

Bingo. Už jenom proto, že milujete svoje děti a maminku, tak byste neměla být smutná. Víte, láska je stav bez negativní emoce. Jestliže já ji vyšlu k tomu manželovi, za prvé nemiluji muže, ale pozor, odděluji se tím od celého světa. Manžel stojí v tom světě oddělený ode mne tou emoci, protože tím pádem jsem hmota. Tam stojí i moje děti, moji rodiče. Tam stojí všechno. Abych netrápila ostatní a neroznášela ty bolesti dál, ráda to prožiju tak, že to nikoho nezasáhne. To vám dá pak obrovskou sílu. Já jsem to sama zažila. Proto jsem potom měla noční pocení, protože je to docela úsilí, tohle zvládnout v hodně dramatických chvílích. To přicházelo samo, protože moje tělo bylo vyčerpané po celém dni. Zkuste myslet na všechny. Na tom přece nezáleží, proč být smutná? Vezměte si, kdybyste se rozešli a byla jste stále nastavená na ty lítosti, přijde zase někdo další, kdo vám to bude dělat. Zkuste si minimalizovat pocity těch lítostí. Tečka. Nebude pak už co vyučovat a rozsekne se to úplně samo. Přijde Vědomí Boha, ta Jednota. Když to pochopíte, pak se lehce budete rozhodovat.

Ivanko, vím, že toho máš moc a taky vím, že to je otázka z rodu těch zvědavostních, zato je možná už poslední. Většinou mě otázky přestanou trápit nebo mi odpoví přednášky. Ale tohle už se táhne od mládí a vlastně už to měla i moje maminka. Je to legrační, mám politické sny. Tj. zdá se mi, že jednám s nějakým politikem, většinou si po probuzení nepamatují o čem. Občas se musím jít podívat na net, co to je vlastně za člověka.

To je dobré.

Protože mi utkví jenom jméno. Nejčastěji se mi stává, že mě sny varují před přílišnou důvěrou v tohoto člověka, a když neposlouchám, tak se zopakují a přitvrdí. Výjimečně je to tak na nule, politik ani neškodí, ani neprospívá a poslední dobou se to už několikrát obrátilo a už několikrát se mi zdálo o jedné hlavě státu, kde pocítuji velkou důvěru a silné kamarádství, až skoro lásku.

To bude určitě francouzský prezident, to je fešák.

Onehda jsem toho člověka provázela svým bytem, který vypadal jako továrna, kde pracovala spousta lidí a já jsem zároveň věděla, že to je moje země a byla jsem patřičně hrdá na každyčkého človíčka a všechno, co vytváří. No, moc se mi to líbilo. Co to ksakru je, Ivanko? Aspiruji na prezidentku galaxie?

Ta je dobrá.

Jestli můžeš odpovědět, odpověz, znáš to. Jestli ne, já se neposeru. Já jsem starý sprosták. Moc mě těší, že tě mám zapsanou v DNA. Je to tak úlevné.

Leničko, Ego chce, abys přemýšlela o věcech, tak tě nutí a hodí ti takový špek, aby se množily myšlenky. Hoď to úplně za hlavu. Pobav se, pak se ráno vzbud'. Bude to pomalinku ustupovat. Časem se fakt všeho zbavíte.

Já si pamatuji, když se moje dcera odstěhovala do Francie, měla strašné sny. Tekly potoky krve, ruce utrhané, vždycky nějaký záblesk, atomový výbuch. Já říkám: „Luci, proboha, hoď to za hlavu.“ Zezačátku to řešila a pak zjistila, že se to množí. Tělo nabíralo na síle. Tam byl strach, jestli se to stane. Je pravda, že všechny průsery, které se děly v Evropě, začaly v té Francii a hlavně v Paříži. Oni na to mají povahu, samozřejmě. Jsou takoví jakoby horkokrevní. Bylo to pro ni hodně náročné a pak to přestalo. Zastavilo se to. Ego chce, abyste běsnili. Tak se pobavte s hezkým politikem a sympatákem. Buďte hrdá na národ.

Ahoj Ivanko, předem ti mnohokrát děkuji za tvůj čas a ochotu si přečíst můj příběh a snad mě i navést na správnou cestu. Tvoje přednášky mi strašně pomohly. Vlastně mi zachránily život, když už jsem byla v koncích a chtěla jsem to vzdát. Ale díky tobě jsem zjistila, vlastně o čem je život. Což znamená, že jsem šťastnou, pokornou a přijímám to, co přichází. Po jedné z tvých přednášek ve Žďáru jsem sedla do auta, že jedu domů s hlavou plnou informací z přednášky a najednou bum, došlo mi to. Začala jsem se úžasně, srdečně smát jako blázen, polil mě pocit štěstí. Já na to přišla, co je vlastně důležité. Život je úžasný, mám žít to, co přichází.

Tak, to je ono.

Bez odporů, vše je tady proto, že to tak má být. Jenom když to přijmu, budu šťastná. Všechny lidi milovat. Když budu lásku dávat, pomáhat, tak tím lásku získám.

Ano, vy jste všechno, jste Duch, který je pod veškerou hmotou. Jak se chováte ke světu, to se vám děje. A to hodně lidí ještě pořád nechápe a přitom je to strašně jednoduché. Všechno, co odmítám, mi bude odebráno. Ten svět mi to nedá. Všechno co přijmu, dostanu.

Bylo mi nádherně a myslím, že tak jsem se v životě nenasmála. Tady je můj příběh. Narodila jsem se v Praze úžasným lidem. Sice trochu bohémům, ale mělo to tak být. Byla s nimi sranda. Rodiče spolu moc nevycházel, časté hádky i se mlátili. Nejhorší bylo, že si ze mě udělali psychologa a každý zvlášť si mně už v osmi letech začal stěžovat a chtěli po mě řešení.

To znám, to mi dělala učitelka.

Zvykla jsem si, ale předtím se něco stalo a to bylo, když mi bylo šest. Poprvé jsem spatřila tvora, který mě provází celým životem a je pro mě Bohem, modlou. Byl to pes. Já byla tak fascinovaná, že jsem byla schopna je celý den pozorovat. Úžasné na tom bylo, že psi byli fascinováni mnou. Naši mi samozřejmě psa nedovolili, tak jsem četla, sbírala fotky, pohledy, venčila lidem pejsky, chodila do útulku pomáhat. Bylo mi s nimi nádherně. Rozuměla jsem jim a oni mně. Přezdívali mi psi máma. Nevím, zdali je to dar, ale asi ano. Ve dvanácti jsem si přes zákaz přivedla domů jednoho psiho chudáka, pana Míšu. Náš vztah byl neuvěřitelný, jako kdybychom se pro sebe narodili. On chránil mě a já jeho. Beze slov jsme komunikovali a lidi to nechápali. Rodiče šíleli, hlavně táta. Ale po roce, co se mnou kvůli tomu nemluvil, si zvykl a myslím, že ho měl rád. Po šesti letech Míša odešel. Já to zvládla. Přijala jsem to a neměla problém ho uspat, jelikož nemohl na nohy a říkal mi: „Holka moje, udělej to prosím tě, je čas.“ V osmnácti letech jsem konečně mohla odejít z bytu, kde jsme bydleli v Praze, a po úmrtí Míši jsem si pořídila československého vlčáka a po roce německého ovčáka. Život byl jako sen. Krásný sen. Ale přítel, se kterým jsem žila, začal žárlit a naše cesty nebyly stejné. Já litala po lesích, parcích a cvičácích a on preferoval sezení u televize. Rozešla jsem se s ním a odstěhovala se za Prahu do zahradní chatky.

To je nádherný příběh, že jo? Těším se, jak to bude dál.

Bylo to fajn, než jsem se bláznivě zamilovala do současného manžela.

Selavi.

Začalo peklo.

Dovedete si představit, že tohle pak lidi poslouchají v noci ve sluchátkách?

Zprvu byl úžasný a pořídil si také psa, fenu. Začali jsme stavět dům v jeho vesnici. Jezdili na cvičák, na výstavy a bylo to skvělé. Jenže pak jsem otěhotněla a narodil se Lukášek a všechno se změnilo. Začal psy nenávidět, svou fenu chtěl zastřelit. Začal mě dirigovat, kontrolovat, zdali mám utřený prach. Ve dvanáct hodin muselo být jídlo na stole. Nikam jsem nesměla, s nikým se bavit. Jenže já začala chovat štěňátka, což byl pro mě dobíjecí motor. Zároveň jsem pomáhala s výchovou pejsků lidem, co si nevěděli rady a vždy jsem jim dobře poradila. Pak byli šťastní oni i psi a to mě dělalo šťastnou, i když jsem padala na pusu únavou. Narodila se mi Monička. Anděl mého života. Je mi obrovsky podobná a manžel přitvrdil. Dával čím dál méně peněz a někdy i nic, a tak jsem si přivydělávala cvičením psů a chovem. Dařilo se mi a nyní po deseti letech jsem jedna z nejúspěšnějších chovatelek v republice. Můj sen se psy se mi splnil, ale chci jít dál a pomáhat psům, kteří nemají štěstí, a kteří potřebují pomoc. Ano, je to sice dřina a každý den za jakéhokoliv počasí venčení, procházky, krmení atd. Ale mně to dávalo a dává sílu a smysl. Ale manžel na všem hledal chyby, neustále jsem byla špatná, i když jsem vstávala ve čtyři ráno, abych měla do sedmi hodin psy obstarané, mohla jsem se věnovat dětem i jemu a stejně to bylo málo. Začala jsem jezdit na kineziologii a různé přednášky s tím, že naše manželství zachráním, ale po třech letech snahy se mi nedařilo. Vše nechával na mě. Celý dům, děti, vše s tím spojené, jen chodil do práce a víc a víc nebyl doma. I když byl, tak byl v garáži. Minulý rok začal odjíždět na celý týden i dva za prací, to bylo znamení, jelikož jsem zjistila, že je mi bez něj skvěle. I děti byly bez nervů a v klidu.

A pak jsem se dozvěděla o tobě, Ivanko, a kdykoliv jsem měla čas, sledovala jsem Křečany a další videa, a to mě dostalo až sem. Zjistila jsem, co je důležité. Být pokorná, bez odporů a s tím i být šťastná. Dělat to, proč tu na světě jsem. Vše se začalo jako kouzlem měnit. Děti byly více v pohodě. Neřešila jsem věci, neodporovala, ale manžel mě začal znásilňovat. Já kvůli odporu neodporovala, i když jsem nechtěla, ale on chtěl. Bylo mu jedno, že u toho pláču a je mi to odporné, ale pak začaly zdravotní problémy. Záněty pochvy, bolesti kolenou, zad a vůbec celého imunitního systému a to byla poslední kapka. Cítila jsem, že mě to ničí, že slábnu, že on je slaboch, co mě jen využívá a bere mi mou energii a vysává mi mou sílu, kterou potřebuje, a sám je malinkatý chlapeček. Už jsem neviděla krásného, zdravého, silného muže, o kterého se můžu opřít. Odpustila jsem mu, poděkovala jsem mu za to, co dělá, a to mě vlastně přesvědčilo, že mám odejít. Požádala jsem o rozvod. Psy jsem odvezla pryč ze strachu, že mi je zastřelí, jak kolikrát říkal, ale on reagoval jinak. Začal mě přemlouvat. Říkal, že mě miluje, že mě potřebuje, jak se změní, jak bude vše skvělé. On neslyší a nikdy neslyšel má slova: „Už je konec, už je pozdě, jsem rozhodnutá, odcházím.“ Vydírá mě dětmi, že jim zkazím

život a že jsem sobec. Ted' se, Ivanko, ptám a prosím o radu. Mám mu odporovat? Řídit se tím, že chci být šťastná, pomáhat psům, lidem a žít krásný život nebo nemám odporovat a zůstat s manželem? On se nezmění, možná na pár měsíců, ale pak zase bude po mě šlapat jako po hadru. Budu ti moc vděčná za radu a odpověď. Mám takové heslo, když budu já šťastná, budou všichni kolem mě. Předem ti děkuji za odpověď, ať jsi zdravá a šťastná. S pozdravem xy.

Odpor náleží pouze prožitku negativní emoce. Odpor není, že řeknete NE. Budeš odporovat, když budeš mít negativní emoce a zůstaneš. Pozor, nebo nezůstaneš, ale budeš je mít. Ale nebudeš odporovat, jenom když se rozhodneš zůstat v klidu bez negativních emocí, ještě něco pro to udělat, anebo odejít. Ego je pouze záležitost útoku vašeho těla. Já jsem to vlastně zažila taky kdysi dávno. Víte, vy zažijete takzvané dno, když už pro to manželství uděláte hodně. Ustoupíte, aby byl klid, ale ono to nefunguje. Někdo není schopný zastavit sebe jako buldozera. Ten člověk za to nemůže a věřte mi, jestli se člověk má s někým rozejít, v tomto případě rozvést, když jste manželé, tak se to stane. Vše je nastavené. Ale ideální je, když v sobě už necítíte ten odboj a stane se to v klidu.

To pak pochopíte. Jednou se vzbudíte a zjistíte, že je dobře, že se všechno stalo. Narodily se děti. Dneska jste jiná nebo jiný po tom partnerském vztahu než dřív, protože jste hodně spolu prožili, což bylo dobře a šlo o to, abyste se dostali do tohoto stavu. O to šlo. Ale necítíte nic útočného. Cítíte vděk. A tehdy jenom v klidu řeknete: „Já už nemůžu. Já tě mám ráda. Jsem vděčná, že jsem to prožila, ale končím.“ A jenom se rozhodnu. Ale to rozhodnutí je na vás, jestli ano nebo ne. Do toho žádná Iva nemůže mluvit. Já vám říkám jenom postup, jak se to vyvíjí, ale rozhodovat o svém životě musíte vy.

Ano, lidé si myslí, že já vám vlastně můžu poradit cokoliv. Jednou mi psala jedna paní: „Prosím vás, zítra v jednu hodinu mám letět někam do Tramtárie a já nevím, jestli mám letět, mám nebo nemám?“ To nejde zkrátka, já vám nemůžu říkat: „Jeďte tam nebo nejezděte tam.“

Nedávno nám všem napsala taková jedna známá a milá paní, tak jsme se nasmály. Ona je teď v cizině u své sestry, má dospělé dcery. Říkala: „Ivanko, to nevymyslíš. To byla zkouška jako sviňa. Před šesti lety kdysi dávno moje dcera byla u léčitelky.“ To už mají dávno za sebou, léta mě poslouchá. I když my jsme se s ní taky nasmály, protože jednou říkala: „Hele, já tě poslouchám léta, rozumím tomu a najednou jsem se přihlásila do Prahy na nějaký kurz, asi před rokem.“ Ona nikdy nezažila v tomto životě bílou ani černou magii a říká: „Od začátku jsem ti věřila, obrovsky věřila, věděla, že to je pravda, ale najednou jsem se přihlásila úplně neskutečně, klikla jsem a teď tam přijdu a ta paní říká: „Podle Ivy Adamcové já jsem černý mág.“ Říkám si: „Aha, tak co tam budu dělat. „Ted' si přejte to a teď tamto.“ Tak to tam honili.“ Ona si říkala: „Nebudu si vyčítat, že jsem tady, sežeru oběd a pak pojedu domů, ale už mě sem nikdo nikdy nedostane. Tak jsem si to vyzkoušela.“

Ano, vezměte si, oni se v této době obrovsky oddělují. Ale tato žena mi věřila, žije to a prošla zkouškou, že si to nevyčítala. Je úžasné, že tam byla, perfektní. My jsme se smály loni, když mi to vyprávěla. Ale představte si, po šesti letech najednou přišla sms, ozvala se ta léčitelka a psala, že jim potřebuje něco důležitého říct, protože jejich dceři hrozí nebezpečí. Jak to zkouší ten Satan. Říká: „My tě posloucháme už léta, tak my nic. A tak jsme jí napsaly, že nám je to jedno, ať nám to nepíše, že nechceme, aby nám to napsala, že netoužíme po žádném léčení ani ničem. Odmítly jsme, poslala jsem jí smajlíky, takové ty rozchechtané tváře s těma slzičkama, jenže za pět minut léčitelka píše, že to stejně poslala.“ Ten Satan to nevydržel a poslal zprávu, aby se množil strach, že rozhodně příští dva roky dcera nesmí absolutně sednout do auta, že se jí stane něco strašného. Vy přece moc dobře víte, že co se má stát, se stane, ale hlavně vaší reakcí na to i na tu předpověď si potvrdíte buď razítko mága a stav vězení, anebo razítko svobodného, pokorného Ducha.

Takže to je všechno.